

I./2023

GOSPODARJEVI OSKRBNIKI

Pomožna snov za učitelje v sobotni šoli

Ljubljana, 2023

1. DEL BOŽJE DRUŽINE

Splošni pregled

"Da je imela družina v starem Izraelu velik pomen, je deloma posledica ... dejstva, da je bila v tistih časih družba kot celota družba čaščenja." (T. K. Cheyne in J. Sutherland Black, Encyclopaedia Biblica. New York: MacMillan Company, 1903, str. 1498) Namen družine je bil služiti Bogu. Očetov prvotni načrt je bil ustvariti veliko družino na zemlji, ki bi bila del nebeške družine (Ef 3,10-15). Njegov značaj, izražen v srcih in mislih njegovih nepadlih otrok, bi se razodeval v vsaki naslednji generaciji (1 Mz 1,26-28). Blagoslovi in darovi bi bili uporabljeni v Božjo slavo in za blagoslov sveta. Takšni blagoslovi in darovi naj bi predstavljali njega, ki je njihov pravi Vir (Ps 24,1.2).

Bog je v Edenu ustanovil prvo družinsko podjetje v zgodovini planeta. Za podjetje so skrbeli njegovi otroci, vendar so ga morali upravljati v skladu z Očetovo voljo (1 Mz 2,15-17).

Zaradi greha je Bog poslal svojega ljubljenega Sina, da bi rešil vsakega člana družine (Jn 3,16), danes pa Bog pošilja člane svoje družine, odrešene in rehabilitirane z njegovo milostjo, da bi delali v njegovem imenu. Bog še vedno išče otroke, ki bi delali zanj, otroke, ki zvesto vračajo izkupiček njegovega posla, ki jim je bil zaupan (Mt 21,33-41). Bog pokliče te otroke izmed tistih, ki se držijo njegovih zapovedi, ker ga ljubijo (1 Jn 5,3). Z darovi, ki jim jih je podelil, bodo ti delavci blagoslov v cerkvi in svetu, dokler se njegovo delo v nas in po nas ne bo končalo (Flp 1,6) in dokler se ne bomo kot družina vrnili v Očetovo hišo (Jn 14,1-3).

Razlaga

Razumevanje oskrbnitva v Božji družini

- A. Nazivi, ki označujejo Očetovo suverenost.
- B. Vsi Božji otroci so njegovi oskrbniki.
- C. Družina je dobila svoja sredstva od Očeta na posodo.
- D. Družinski zaklad je shranjen v nebesih.

A. Nazivi, ki označujejo Očetovo suverenost

1. Stvarnik. Krščanski koncept oskrbnitva temelji na prepričanju, da je Bog Stvarnik vsega. Priznati je treba, da obstaja, da je Stvarnik in da nagrajuje posameznike, ki ga iščejo (1 Mz 1,1; Heb 11,1-3.6). Samo kreacionistična perspektiva ustrezno spodbuja koncept in dejavnost krščanskega upraviteljstva. Če je Stvarnikova navzočnost v življenju več kot teorija, bodo vernikovo telo, darovi, bogastvo in čas predani v službo Stvarniku. Vse stvari prihajajo od njega in človeško življenje se mora vrniti k njemu, "kajti iz njega, po njem in zanj je vse: njemu slava na veke! Amen" (Rim 11,36).

2. Oče. V svetopisemskem pojmovanju družine je Oče ključnega pomena. Izraz očetov dom (bet ab) kaže na patriarhalni sistem, v katerem je imel oče popolno oblast nad premoženjem in družino, bil je njihov varuh in zaščitnik.

Oče je imel tudi moč soditi in odločati o usodi družinskih članov. Oče je bil duhovnik in praviloma sta bili družina in vera tesno povezani (E. J. Maldonado, Fundamentos bíblico-teológicos da casamento e da família [Viçosa, Brasil: Editora Ultimato, 1996] str. 11, 12).

Kljub nepopolnosti patriarhalnih človeških družin nekateri pomembni vidiki tega odnosa osvetljujejo odnos med Bogom in njegovo duhovno družino (5 Mz 14,1; Raz 3,12).

Kot Oče je Bog svet. Je Kralj, ki ima oblast nad nebom in zemljo. Je Varuh, Sodnik in Odrešenik (Mt 6,9-14; preberi tudi Iz 33,22). Kot Oče je Bog vseveden, vsemogočen in vseljubeč. Zato lahko zaupamo njegovim sodbam in odločitvam. Njegovo vodstvo je bilo in bo vedno najboljše vodstvo. Zato zvesto izpolnjujmo Očetove zapovedi.

3. Gospod. Hebrejski besedi *Adonai* (Gospod) in *Jehova* sta v grško-judovski različici Stare zaveze prevedeni z grško besedo *Kurios*, kar pomeni Gospod, lastnik vsega. Zanje je beseda "Gospod" (*Kurios*), ki so jo izgovarjali v veri, pomenila priznanje božanstva Očeta in Sina (Mr 12,29; 1 Tim 6,15; Jud 1,4).

Pavel pravi, da nihče ne reče, da je Jezus Gospod, razen po Svetem Duhu (1 Kor 12,3) Samo ljudje, ki imajo Svetega Duha, razumejo Kristusovo gospostvo. Gre za vprašanje spreobrnjenja in odrešenja.

Priznanje, da je Jezus Gospod, je več kot zgolj formalna izjava; gre za priznanje njegove najvišje oblasti, ki jo ima kot Stvarnik, Oče in Gospod. To spremeni vrednote in prednostne naloge v življenju.

B. Vsi Božji otroci so njegovi oskrbniki

Biti oskrbnik pomeni skrbeti za Gospodarjevo imetje. Gospod Jezus še dalje opravlja svoje delo odreševanja, deluje 1) kolektivno po cerkvi in 2) individualno v vsakem verniku po delovanju Svetega Duha.

1. Kolektivno: cerkev je Božja družina. Cerkev je prav tako njegovo telo. Zato je obstoj cerkve smiseln le, če spoštuje Očetove in Gospodove zapovedi, saj je gospostvo Sina in Očeta eno. Cerkev je varuhinja Kristusovih darov. Bog vabi cerkev, naj se razdaja in služi s svojimi darovi, kot je služil Kristus, da bi Gospoda cerkve poznali in čistili kot Odrešenika in Gospoda po vsem svetu. Cerkev mora zvesto opravljati oskrbništvu, ker jo je Bog postavil za varuhinjo materialnih in duhovnih blagoslovov. Vendar pa cerkveno skrbništvo ne nadomešča odgovornosti posameznih vernikov.
2. Individualno. Vsak vernik cerkve pod vodstvom Svetega Duha živi s Kristusom in v Kristusu. Duh je avtor zvestega oskrbništvu v vsakem verniku. Odločitev za radodarno in redno vračanje desetnin in darov je duhovno delo, ki ga mora vsak vernik izkusiti sam zase. Ta zvestoba je oblika verske službe, ki je ne more zamenjati ne molitev ne katera druga oblika cerkvene dejavnosti.

"Bog ne bo nikoli sprejel molitve, če je še tako pogosta in iskrena, namesto naše desetine. Molitev ne bo poplačala naših dolgov do Boga." (Messages to Young People, str. 248)

V Stari zavezi se je dostojanstvo očetovega položaja preneslo na sina, ki mu je oče podelil čast opravljati verske naloge (J. E. Maldonado, Fundamentos Bíblico-Teológicos da Casamento e da Família, [Brazil: Editora Ultimato, 1996] str. 12). V našem odnosu z

Gospodom Jezusom smo od njega deležni časti za naše zvesto oskrbnništvo na vseh področjih našega življenja.

Bog je vedno imel svoje zveste ljudi na zemlji, zdaj pa ima vas in cerkev – svojo družino –, da oznanjate njegovo voljo svetu.

Veliko in vzvišeno delo, ki nam ga je Bog zaupal, zahteva popolno predajo vsega, kar imamo, in tega, kar smo. Tako smo poklicani, da Kristusu in njegovemu delu posvetimo tako svoje materialno kot osebno imetje.

C. Družinska sredstva je Oče posodil

1. Duhovna sredstva. Sami od sebe nimamo želje ali moči, da bi bili zvesti; milost nas usmerja skladno z Gospodovo voljo. Jezus je dal samega sebe za nas in nas ni pustil samih, ko je odšel v nebesa. Še vedno uživamo njegovo navzočnost in njegovo moč. Z nami ostaja po Svetem Duhu. Ko imamo Svetega Duha, imamo Jezusa.

Jezus po Duhu prav tako izliva svoje darove svoji cerkvi. Pravi čudež Božje ljubezni je, da padlo človeštvo svoje življenje in darove nesebično posveti evangeliju. Bog nam je dal duhovne darove in treba se je odzvati na njegovo radodarnost z uporabo in množenjem teh darov v Gospodovem delu.

2. Materialna sredstva. Tudi materialna sredstva so darovi od Boga. V Edenu sta naša prastarša prejela veliko dragocenega premoženja, veliko živali, rastlin in zakladov (1 Mz 2,8-17). Nista pa smela jesti sadu s prepovedanega drevesa. Sam sadež ni bil strupen, da bi bil zato prepovedan. Bog ga je določil za prepovedanega, da bi preizkusil njuno zvestobo njemu in njegovim zapovedim (1 Mz 2,15-17).

Želja po tem, kar je Bog prepovedal, je spočela neposlušnost in greh, to pa je človeštvo privedlo do tega, da trpi kazen smrti. Tudi danes prejemamo materialne dobrine, nekateri več, drugi manj, toda preizkus iz Edena se ponavlja v našem življenju.

Bog pričakuje, da bodo njegovi otroci zvesti v materialnih dobrinah, da ne bomo tudi sami podlegli želji po deležu, ki ga Bog zadržuje zase (Mal 3,8). Zvestoba in značaj sta na preizkušnji za večno življenje. Samo z delovanjem Svetega Duha lahko priznamo Boga za svojega Stvarnika, Očeta in Gospoda. Razumevanje tega spremeni naš pogled na svet.

D. Družinski zaklad je shranjen v nebesih

Nabiranje zaklada v nebesih pomeni vlaganje v Božje delo. V tem delu poleg nas sodelujejo tudi nebeška bitja. Vlaganje v nebesa od nas zahteva, da Božje kraljestvo postavljamo na prvi prostor, torej pred vse drugo (Mt 6,33). Nebesa zanima, kaj se dogaja na zemlji, še posebej vse, kar je povezano z odrešujočim Božjim delom. Jezus sodeluje osebno in vidi vsako zvesto in radodarno dejanje (Mal 3,8-10; Mt 25,31-46). Jezus je videl daritev revne vdove (Mr 12,41-44) in še vedno vidi nas danes.

Uporaba

- A. Bog je Stvarnik, Oče in Gospod in mi smo njegovi otroci in oskrbniki. Ti nazivi kažejo njegovo avtoriteto kot tudi njegovo ljubečo skrb ter njegov dar zveličanja. Dolgujemo mu vse, kar smo, kar imamo in kar upamo glede večnosti.

1. V razredu se pogovarjajte o motivih, ki jih imamo za poslušnost Bogu, na primer za vračanje desetin in darov, za delo v cerkvi in za pomoč sočloveku.
 - a. Kako učence motivira strah pred nebeško sodbo?
 - b. Kako jih motivira hvaležnost Jezusu, ker je njihov Stvarnik in Odrešenik?
 - c. Kako jih motivirajo blagoslovi, ki jih prejmejo od Boga v zameno za svojo zvestobo njemu?
 - d. Kako jih motivira veselje zaradi Božje ljubezni in sodelovanja pri njegovem delu?

B. Zaradi greha smo naravno egocentrični in sebični. Zaradi padca smo izgubili prvotno svetost, s katero nas je obdaril Bog. Zato moramo Gospodu dovoliti, da nas obnovi. Njegovo obnovitveno delo naše padle narave vključuje tudi to, da nam podari "hotenje in delovanje" (Flp 2,13).

"Greh nas ne le ločuje od Boga, ampak v človeški duši tudi slabi željo in sposobnost, da bi ga spoznali. Kristusova naloga pa je onemogočiti ves ta vpliv zla. Zmožen je poživiti in obnoviti sposobnosti duše, ohromljene od greha, oživiti in obnoviti zatemnjen um in sprevrženo voljo." (Ellen G. White, Vzgoja, str. 25.26)

Izberite prostovoljce, ki bodo prebrali Mal 3,8, Jak 2,14-26 in 2 Kor 5,18.20. V razredu nato razpravljajte o naslednjih vprašanjih:

1. Kako sodelujem z Jezusom pri svoji duhovni rasti?
2. Zakaj Bog zahteva zvesto vračanje mojih desetin in darov v podporo njegovemu delu na zemlji?
3. Kaj pomeni, da je vera brez del mrtva? Kako se moja vera kaže v mojih delih?
4. Kakšna je služba sprave, ki jo daje Kristus svojemu ljudstvu?

2. BOŽJE ZAVEZE Z NAMI

Splošni pregled

Načrt zveličanja je zaveza, ki jo Bog predlaga ljudem. Pogodbe so del človeških odnosov, toda Božja zaveza z nami v Jezusu je bila načrtovana od vekomaj (1 Pt 1,18-20) in ponuja večno življenje tistim, ki so zvesti do smrti (Raz 2,10).

Zaveza vsebuje zakon, zapisan na kamnu ali v naših srcih (5 Mz 9,11; Heb 8,10). Takšna božansko-človeška zveza z naše strani vključuje prizadevno poslušnost, ki jo izkazujemo v ljubezni, zakonu in zavezi (1 Jn 5,3). Nekateri klavzule te zaveze so obsežnejše, na primer zapoved, da je treba častiti samo Boga in ga ljubiti nad vse (5 Mz 6,5; Mt 22,36.37). Vendar so v zavezi tudi posebne zapovedi, in sicer: (1) da se odvrnemo od malikovanja (5 Mz 31,20), (2) da posvečujemo soboto (Iz 56,6) in (3) da upoštevamo določene zakone o hrani (3 Mz 11; Iz 65,1-5 66:15-18).

Pomembna določba zaveze je priznanje, da Bog daje materialne dobrine, v zameno pa zahteva zvestobo v obliki desetnin in darov. Poleg tega, da je zvesto vračanje desetnin in darov pomembno za razvoj odnosa med častilcem in Čaščeni, služi tudi podpiranju Božjega dela. (2 Let 31,11.12.20.21; Mal 3,8-10) Pri tem se zavedamo, da moramo s svojim premoženjem spoštovati Gospoda in postaviti Boga na prvo mesto (Prg 3,9). Ko prekršimo to posebno določbo, kršimo zavezo. Takšna kršitev pomeni zavrnitev priznavanja Boga kot tistega, ki podeljuje darove. S tem se ločimo od svojega Gospoda in Odrešenika (Mal 3,7.8).

Božja zvestoba njegovi zavezi je neomajna (5 Mz 4,31), vendar mu v zameno nismo vedno odgovorili z zvestobo (Jer 11,10). Tisti, ki zagotavlja bogastvo, ponuja tudi milost za poslušnost in s tem zagotavlja tako našo poklicanost kot tudi izvolitev v Kristusovo kraljestvo (2 Pt 1,10.11; Raz 2,10).

Razlaga

Kaj je zaveza ali zavezništvo?

V knjigi očaki in preroki preberi poglavje Zakon in zavezi, str. 272–282.

Beseda "zaveza" (hebrejsko *berith*) se v Stari zavezi pojavi približno 285-krat. V Novi zavezi je grška beseda za "zavezo" *diatheke*. Ta beseda je bila uporabljena v povezavi z zavezo med Bogom in njegovim ljudstvom (glej T. K. Cheyne in J. Sutherland Black, *Encyclopaedia Biblica*, str. 928, 929). V sodobnem jeziku beseda ustreza pogodbi, uporablja pa se tudi za zavezništvo, pakt ali testament.

Zaveza ni nujno zakon, kljub temu da je pravno zavezujoča za stranke v okviru pogodbenih pogojev. Posledično se lahko zakon včasih šteje za pogodbo glede na to, da gre za zavezo, ki temelji na zakonu. Vendar se zakon in pogodba pojmovno razlikujeta.

Za obstoj pogodbe je torej potrebno pravo, ki jo ureja. Čeprav je bila postava pozneje razglašena na gori Sinaj, je Božja postava že obstajala, saj je povezana z njegovim lastnim imenom (Ps 119,55) in je zato večna. Podobno je Božji načrt, da bi po Kristusovi krvi rešil človeštvo, znan že od stvarjenja sveta (1 Pt 1,19.20).

Ker smo rešeni po milosti, nekateri morda domnevajo, da ljudje v okviru te zaveze nimajo nobenih obveznosti. Toda da bi dokument veljal kot pogodba, zaveza ali zavezništvo, mora nujno vsebovati vzajemne obveznosti. Med obveznostmi so dobra dela vere, ki so skladna s postavo, zapisano v srce (Ef 2,8-10; Jer 31,31-34).

Zakoni, obljuba in zaveza

1. Zakoni: Zakoni so enostranske odločitve Zakonodajalca in niso odvisni od tega, ali jih bo druga stran sprejela. Zakone razglasi Zakonodajalec in jih je treba spoštovati. V procesu sprejemanja Božjih zakonov, ki so del Božje zaveze, ne sodelujemo. Nesmiselno bi bilo, če bi v pogodbi imeli zakon, ki ni namenjen temu, da bi se ga držali. Zato imata tako Stara kot Nova zaveza elemente zakona in poslušnosti (Heb 8,8-13).

2. Obljuba: Podobno kot odlok je tudi obljuba enostranska. Obljubo lahko da samo Bog. Zaupanje v obljubo je odvisno od verodostojnosti in sposobnosti tistega, ki obljublja. Bog je obljubil in bo obljubo tudi izpolnil, saj ne laže in nikoli ne odpove. Božja obljuba o odrešitvi po milosti po veri za tiste, ki sprejmejo njegovo zavezo, je zagotovilo za odrešene (Heb 6,13-20; 1 Jn 2,25).

3. Zaveza. Da bi bila zaveza zavezujoča, potrebuje vsaj dve osebi (dvostranski dogovor). Zaveza se od odloka ali obljube razlikuje po tem, da brez pogodbenih strank ni zavezništva ali zaveze. V zvezi s tem se ljudje odločajo, ali želijo biti del Božje zaveze ali ne. Bog nas vabi, da z vero v Kristusa vstopimo v njegovo zavezo, da bi imeli večno življenje (Jn 3,16).

Značilnosti zaveze

Vse v zavezi kaže na vero, ki ji sledi poslušnost.

1. Vzajemnost pomeni, da imata pogodbeni stranki v okviru pogodbe skupne dolžnosti in pravice. Zato je poslušnost naš del zaveze (Heb 8,10; Raz 14,12).

2. Dosegljivost pomeni, da lahko obe stranki izpolnita pogoje zaveze. Nesmiselno je imeti pogodbo s pravili, ki jih ena od strank ne more upoštevati. Spoštovanje pogojev zaveze preprosto pomeni, da delamo to, kar Bog zahteva po svoji milosti, saj milost obrodi dobra dela (Ef 2,8-10).

Če nam Bog zapoveduje, naj posvečujemo soboto ali vračamo desetine in darove, je takšen ukaz božanska klavzula v pogodbi in kaže, da ljudje zmorejo narediti, kar je zahtevano. Bog ne bi nikoli zahteval nečesa, kar ni mogoče izvesti, njegova milost, ki to delovanje omogoča, pa je del zaveze.

3. Pogojenost pomeni, da je pogodba veljavna le, če se v praksi spoštuje. Vsak, ki veruje in je zvest, bo rešen (Raz 2,10) in bo blagoslovljen (Mal 3,10-12), saj je to del pogodbe. Obstajajo dopolnilni in osnovni blagoslovi. Greh lahko ovira prejemanje nekaterih dopolnilnih blagoslovov na tem svetu, a ne spremeni osnovnih blagoslovov odrešitve, če ostanemo v veri v skladu s pogodbo.

4. Odpovedni pogoji se nanašajo na dejstvo, da vse pogodbe predvidevajo možnost odpovedi v določenih posebnih okoliščinah. Tako je tudi v primeru Božje zaveze. Pogodbene stranke, ki ostajajo v grehu, lahko ustvarijo odpovedne pogoje s tem, ko prekršijo določene klavzule.

Božja zaveza vključuje desetine in darove

Vsi vidiki življenja so del Božje zaveze. V tej zavezi Bog obljublja, da bo dal ljudem moč za pridobivanje materialnih dobrin. V zameno zahteva zvestobo zavezi iz naslednjih treh razlogov:

1. Materialne dobrine nas morajo opominjati, da Bog izpolnjuje svoj del zaveze. Bog izjavlja, da se ga bo njegovo ljudstvo spominjalo, ker je On tisti, ki mu daje moč za doseganje bogastva, in ker so ti blagoslovi del zaveze.

Božji cilj pri zagotavljanju bogastva svojemu ljudstvu je potrditi zavezništvo med njim in njegovim ljudstvom. Tako nakazuje, da zaveza vključuje materialne in duhovne vidike (5 Mz 8,18). Desetine in darovi kažejo na vzajemno zvestobo med Bogom (tistim, ki blagoslavlja) in njegovimi otroki (ki ga priznavajo, verjamejo vanj in so mu poslušni).

Zvesta uporaba našega imetja pa nas spominja na naše poslanstvo v zavezi odrešenja s Kristusom: Bog namreč želi, da bi z blagoslovi, ki nam jih daje, oznanili njegovo ime med vsemi narodi (Mal 3,12).

2. Vračanje ali zadrževanje desetih in darov je pokazatelj človekovega duhovnega stanja in odnosa z Bogom. Materialne dobrine so del Božje zaveze z njegovim ljudstvom. To dejstvo postane jasno ob nezvestobi starodavnega Izraela v času odpadništva. Po drugi strani pa je med duhovnim prebujenjem zvesto vračanje desetih in radodarnih darov kazalo na obnovo zaveze z Bogom (2 Let 31,5-10; Neh 10,37.38; Neh 12,44; 13,5.12, Mal 1,9.14; Mal 3,7-10).

3. Po Prg 3,1-10 je zvestoba v materialnih dobrinah način, kako spoštovati Boga. Ko si podrobneje ogledamo to besedilo, opazimo naslednje:

a. Beseda "častiti" (v hebrejščini *kabad*) pomeni slaviti in biti bogat do Boga.

b. Hebrejska beseda za "povečanje" (*hown*) (Prg 3,9) pomeni "imetje", "bogastvo". Ta verz izraža jasno sporočilo, ki je aktualno tudi danes: zvestoba pri ravnanju s svojim imetjem prinaša čast in slavo Bogu. Ta splošni nasvet je v Svetem pismu podrobno opisan v zakonih, ki se nanašajo na desetine in darove.

c. "Prvine" (Prg 3,9) je v hebrejščini *reshyith*, kar pomeni "prvi, začetni, najboljši". Boga ne moremo ustrezno častiti, ko mu dajemo drugo ali če mu damo ostanke. Gospod zaveze zahteva prednost, kar zadeva naš čas in kakovost tega, kar mu ponudimo. Ta zahteva je del Božje zaveze z nami.

d. Hebrejska beseda *kol* pomeni "vse, celoto, vsak, kakšen". "Povečati" je prevod hebrejske besede *tevuah*. Pomeni "pridelati, izdelek, dohodek, prihodek, zaslužek, dobiček". Obe besedi skupaj (*kol* in *tevuah*) nakazujeta, da nobeno povečanje ne sme biti izvzeto iz spoštovanja Gospoda, saj je On Gospod vsakega povečanja. In nasprotno, nobeno zmanjšanje ne bo sprejeto kot opravičilo, da ga ne bi počastili z "vsem imetjem". Bog torej zahteva "vse" (*kol*) materialne dobrine, ki jih imamo. (Tako ne bo nobenega opravičila, da bi mu odrekli katerikoli vidik našega življenja, ki ga moramo v celoti posvetiti njemu.)

"Vse" naše premoženje in povečanje bogastva nas bo opominjalo, da je Bog Bog zaveze. On je tisti, ki nam zagotavlja vse, kar imamo. Sveto pismo jasno kaže, da je

pomemben način, kako se spominjamo Božje zaveze ta, da mu redno vračamo desetine in darove.

Uporaba

1. Vprašaj ljudi v razredu: Kako vaša zvestoba ali nezvestoba Božji zavezi glede materialnih dobrin vpliva na vaše duhovno življenje? Zakaj?

2. Povabite enega ali dva iz razreda, naj prebereta naslednja dva odlomka Ellen White, medtem ko preostali člani razreda razmišljajo o besedah. Nato prosite razred, naj odgovori na vprašanja, ki sledijo vsakemu citatu.

"Tisti, ki so postali brezbrizni in ravnodušni ter zadržujejo svoje desetine in darove, naj se spomnijo, da ovirajo pot in da zaradi tega resnica ne more iti naprej v druge pokrajine. Naročeno mi je, da pozovem Božje ljudstvo, naj odkupi svojo čast s tem, da Bogu zvesto daje desetino." (Ellen G. White, Counsels on Stewardship, str. 96)

a. Na kakšen način so verniki v vašem razredu še vedno "brezbrizni in ravnodušni" v svoji zvestobi Bogu s svojimi desetini in darovi? Zakaj menijo, da je tako?

b. V razredu se pogovorite o izrazu "oviranje poti" in njegovih posledicah za njihovo duhovno življenje. Kako bi lahko "ovirali pot" evangeliju, če ne bi zvesto vračali desetini in darov? Kako nevrčanje desetini vpliva na ljudi, ki čakajo in morajo slišati to sporočilo? Če verniki v vašem razredu menijo, da so na tem področju ravnodušni, kako se lahko spremenijo?

c. Kaj izraz "odkupiti njihovo čast", ki se nanaša na zvesto vračanje desetini v cerkvi, pomeni za člane razreda?

"Vsak človek naj svobodno, voljno in z veseljem prinaša desetine in darove v Gospodovo shrambo, ker je v tem blagoslov." (Ellen G. White, Counsels on Stewardship, str. 67)

Vernike prosite, naj podajo pričevanje o tem, kako je bilo vračanje desetini in darov priložnost za veselje ali blagoslov v njihovem življenju.

3. SPORAZUM O DESETINI

Splošni pregled

Božja last smo dvakrat: 1. ker nas je ustvaril in 2. ker nas je odkupil (Jn 1,1.18; Jn 3,16). Vse smo izgubili, ko je na svet prišel greh (1 Mz 3,17-19). Bog nam je s svojo zavezo dal priložnost, da si povrnemo, kar smo izgubili. Ko sprejmemo zavezo, to vključuje našo obnovo, razvoj in vrnitev vsega, kar imamo in kar smo, Bogu: naš čas, telo, talente in imetje.

Bog nam daje moč za pridobivanje bogastva. Ne smemo pozabiti, da je namen vsega, kar nam je dano, potrditi njegovo zavezo z nami (5 Mz 8,17.18). Kot Gospod in Stvarnik ima Bog pravico od nas zahtevati desetino vsega našega imetja ali povečanje za dokončanje svojega končnega dela. Navsezadnje lahko samo Bog odpre nebeška okna, da nad vsako mero blagoslovi zveste (Mal 3,10-12).

Poleg tega je vračanje desetine dejanje vere, ki Božje ljudstvo približa Bogu (Mal 3,9.10). Toda Božja zaveza zapoveduje, da je treba "vse" desetine prinesiti v skladišče, upravni in finančni sedež Božjega ljudstva (Mal 3,10). "Vse" desetine je treba uporabiti za vzdrževanje služabnikov pri Božjem delu (2 Let 31,11-21; Neh 12,44-47; Neh 13,8-14).

In končno, da bi bili zvesti v desetini, jo je treba dati pred kakršnokoli osebno uporabo ali odbitkom "vsega", s čimer smo blagoslovljeni (Raz 3,9; Mt 6,33). Zvestoba ima duhovni pomen in moč, ker vemo, da je rezultat Božje milosti. Bog nam je dal odrešitev in blagoslove po zavezi, ki jo je sklenil in zapečatil s krvjo Jezusa, svojega Sina (Heb 12,24).

Razlaga

V Svetem pismu beseda "desetina" (v Hebrejščini *maaser*) dobesečno pomeni "deseti". Zato ni svetopisemske podlage, da bi v zvezi s to besedo poleg desetih odstotkov uporabljali še kakšen drug odstotek. Vendar se ta beseda uporablja v dveh drugih svetopisemskih praksah, ki se prav tako imenujeta "desetina": kraljeva desetina in druga desetina.

1. Kraljeva desetina: Kraljeva desetina je bil davek, ki so ga uvedli v času Savla (1 Sam 8,11.15.17). Ta desetina ni bila del zaveze in je prenehala veljati s koncem judovske monarhije.

2. Druga desetina (v hebrejščini *maaser sheni*; glej Ellen G. White, Očaki in preroki, 51. poglavje): Ta desetina se je končala z uničenjem templja in izraelskega naroda, saj je bila odvisna od sedemletnega cikla (5 Mz 14,22-29; 5 Mz 15,1; 5 Mz 26,12), ki se je začel šele, ko so Izraelci vstopili v obljubljeno deželo (3 Mz 25,1-7).

Drugo desetino je družina porabila za letni obisk svetišča. Izjema od te prakse je bila v tretjem in šestem letu sedemletnega cikla, ko so drugo desetino prihranili doma, da bi zagotovili pogostitev in pomoč tistim, ki niso imeli zemlje (5 Mz 14,28.29). Kot taka druga desetina ni bila odnesena v zakladnico in ni bila duhovniška desetina (glej Fred Skolnik in Michael Berenbaum, Encyclopaedia Judaica. Druga izdaja, [Farmington Hills, MI: Thomson Gale, 2007], zv. 8, str. 254, 313, 314).

Stalna duhovniška desetina

Duhovniška desetina se razlikuje od drugih dveh zgoraj omenjenih desetih. Za razliko od kraljeve desetine in druge desetine ostane duhovniška desetina za nedoločen čas, dokler se ne zaključi poslanstvo evangelija. Takrat bodo vsi narodi videli, da je Božje ljudstvo blagoslovljeno (Mal 3,12), in mnogi narodi bodo sprejeli veselo sporočilo o odrešitvi (Mt 28,19).

Službena desetina je neodvisna od levitskega sistema in je del Melkizedekovega duhovništva, ki je Jezusovo (1 Mz 14,18-20; Heb 7,1-12).

Poleg tega v Svetem pismu ni nobenih navedb, ki bi nakazovale konec duhovniške desetine. Besedilo v Hebrejcem 7,12 ne kaže na konec sistema desetinjstva, ampak na konec zakona "levitskega duhovništva", ki ga je zdaj nadomestilo Melkizedekovo duhovništvo (Heb 7,12-15). Tako kot sobotni dan, bogoslužje in odnosi z drugimi tudi dolžnost vračanja desetine ostaja nespremenjena za tiste, ki sprejmejo božansko zavezo.

Oglejmo si šest načel in praks dajanja desetine:

1. "Celotno" duhovniško desetino je treba odnesti v zakladnico. Namen duhovniške desetine je bil vedno izključno podpirati duhovniško službo (1 Mz 14,18-20; 3 Mz 27,30-34; 4 Mz 18,21-24; Mal 3,8-10).

2. Na starodavnem Bližnjem vzhodu je primanjkovalo denarja, zato so bile desetine in darovi, ki so jih nosili v svetišče, v obliki dobrin in živalih.

3. Nauk o desetinah temelji na celotnem Svetem pismu in ne le na besedilih iz levitskega obdobja. V prvih primerih, kjer je omenjena desetina, Sveto pismo navaja, da načelo desetine vključuje "vse" (1 Mz 14,20; 1 Mz 28,22); to pomeni vse imetje ali prirastek.

4. Glede na velikost shramb v shodnem šotoru ali templju je nerealno misliti, da so desetine celotnega izraelskega naroda, dane v blagu in živalih, lahko spravili v svetiščne shrambe.

5. Poleg tega je omemba kmetijskih pridelkov in živali v Svetem pismu le namig na najpogostejše izdelke. Vendar pa je bilo mogoče desetino pretvoriti v denar, kadar je bilo to pripravno (1 Mz 14,20; 1 Mz 28,22). (Glej Fred Skolnik in Michael Berenbaum, Encyclopaedia Judaica, zv. 19, str. 736, 737; tudi zv. 1, str. 47, 48, 83, 139; zv. 8, str. 254, 313, 314 iste serije.)

6. Poleg tega Sveto pismo v delu, ki govori o dajanju desetine od kmetijskih pridelkov, določa, da se je ta desetina lahko zamenjala za denar v skladu z zakonom o odkupu svetih stvari (3 Mz 27,31). V tem primeru je bilo treba plačati ustrezen znesek desetine za odkup, ki mu je bilo treba prišteti globo v višini ene petine v šeklih (571-gramski srebrnik), ki so bili svetiščna valuta (3 Mz 27,8-12.19.25.31). Vse ocene svetih stvari, vključno z desetino, je opravil duhovnik (3 Mz 27,8.12), preden je bilo mogoče odkupiti desetino (3 Mz 27,31).

Bruto in neto

Po Svetem pismu se desetina plačuje za vsak "blagoslov", ki ima za posledico povečanje, brez posebnega sklicevanja na bruto ali neto znesek, ki se nanaša na desetino. Beseda "blagoslov" lahko vključuje pojma "blaginja" in "dar", saj je vse, kar imamo, dar, ki

smo ga prejeli od Boga (5 Mz 16,17; 5 Mz 28,8). Posledično bi morala biti desetina izračunana od vsega, kar nam On daje.

"Povečanje" in "blaginja" sta besedi, ki pomenita "množenje" količine ali obsega imetja in posledično se mora odvajati desetina, pa naj gre za darilo, dediščino, plačo, naložbo ali karkoli, kar je bilo najdeno. Prejemamo pa še veliko drugih blagoslovov, ki niso materialni, vendar bi morali zbuditi našo hvaležnost za Gospodovo dobroto.

V hebrejščini je beseda za "dobrine", ki jih je Abraham dal kot desetino (1 Mz 14,16.20.21), *rekush*. Ta beseda velja za živali, hrano in dragocene predmete, kot so zlato, srebro in oblačila, ki so bili prenosljivo blago. To so bile dobrine, ki jih prej ni imel, kar kaže na povečanje. Zato je treba desetino obračunati od vseh finančnih in premoženjskih dobičkov.

"Desetina od vsega našega povečanja je Gospodova. On jo je prihranil zase, da bi jo uporabil v verske namene. To je sveto. Nič manj kot to bo sprejel v vsakem obdobju." (Ellen G. White, *Counsels on Stewardship*, str. 67)

Zakladnica

Zakladnica pomeni več kot le shrambo. Zakladnica je bila upravni in finančni sistem upravljanja svetišča, ki je bil oživljen v času kralja Ezekija po odpadništvu njegovih predhodnikov (2 Let 31). Isti sistem je pozneje obnovil Nehemija (Neh 10,38.39; Neh 12,44; Neh 13,5.12.13).

V sistemu organizacije svetišča je bila skupina zakladnikov, ki so upravljali posebne daritve (*terumah*), posvečene stvari in desetine, namenjene levitom in duhovnikom (2 Let 31,12.13). Bila je še ena skupina, ki je skrbela za drugo vrsto daritev, daritve svobodne volje (*nedabah*) in najsvetejše stvari (2 Let 31,14).

Izključni namen desetini je bil vzdrževati uslužbence – levite in duhovnike (4 Mz 18,21-28; Neh 10,37-39; Mal 3,10). Ta sistem, ki ga je odobril Bog, je bil prvotno zasnovan po njegovi volji (2 Let 31,21; Mal 3,10) in se je v Stari zavezi uporabljal približno 1400 let.

Čeprav mnogi danes živimo v industrializirani družbi (v nasprotju s kmetijsko), načelo zakladnice, ki ga je vzpostavil Bog, še vedno velja, saj omogoča institucionalno enotnost in pravično razdelitev sredstev, da se evangelij lahko oznanja lokalno in po svetu.

V zakladnici so bile ločene shrambe s posebnimi komorami za shranjevanje desetini in drugimi komorami za daritve. Tak sistem so določili, da bi se izognili nepravilni uporabi duhovniške desetine za splošne cerkvene izdatke.

Tako kot v preteklosti je tudi danes pomembno, da vernik opredeli svoj denarni dar in navede, ali gre za desetino ali darove. Ta identifikacija omogoča blagajnikom, da pravilno izračunajo in uporabijo desetine za plačilo duhovnikov in namenijo darove za druge izdatke v skladu s svetopisemskimi načeli.

Uporaba

Sveto pismo kaže, da je dajanje desetine pomemben del čaščenja Boga in našega odnosa z njim (Mal 3,7,8). Zato naj ljudje v razredu ne bodo presenečeni, da bo zvestoba pri dajanju desetine preverjena pri sodbi, kar bo povzročilo blagoslov ali prekletstvo (Mal 3,9-11). Njihovo zvesto dajanje desetine odpira "okna" nebes za blagoslov, katerega velikodušnost in obseg bosta pritegnila pozornost narodov (Mal 3,12).

1. Kako desetina krepi povezanost vernikov v vašem razredu z Bogom in izboljšuje izpolnjevanje naročila za oznanjevanje evangelija svetu?

2. Vernike povabite, naj razmišljajo o izkušnjah starodavnega Izraela. Kakšne duhovne in materialne izgube ali blagoslove lahko nezvestoba pri desetinah in dariovih prinese posameznim vernikom cerkve in cerkvi kot celoti danes?

Bog "od nas zahteva, da ga priznavamo kot darovalca vseh stvari. . . . To je Božja oskrba za nadaljevanje dela evangelija." (Ellen G. White, Counsels on Stewardship, str. 65)

1. Abraham je vrnil desetino, potem ko je prejel Melkizedekov blagoslov in izjavil, da je Bog "najvišji Bog, lastnik neba in zemlje" (1 Mz 14,19). O katerem pomembnem razlogu za dajanje desetine nas uči ta izjava?

2. Bog je imel desetino za tako pomembno, da jo je vključil v Abrahamovo zgodovino, v Jakobovo zaobljubo, v življenje Božjega ljudstva in v opis Jezusovega delovanja, ki ga predstavljata Melkizedek in božanska zaveza. V razredu vprašajte, zakaj menijo, da je temu tako. Vodite razred v razpravi o tej temi.

4. DARITVE ZA JEZUSA

Splošni pregled

Kaj lahko damo Jezusu za vse, kar je storil za nas (Ps 116,12-14)? Božanska zaveza zahteva našo popolno predajo telesa, uma, talentov in premoženja (5 Mz 8,18). To zavezo je mogoče izpolnjevati zgolj v odnosu popolne ljubezni z vsem srcem, umom in močjo (5 Mz 6,5).

Pri bogoslužju darovi razkrivajo Bogu kakovost naše predanosti in to, kdo smo kot častilci. Kot vaja vere darovi izražajo našo hvaležnost in krepijo našo ljubezen do Gospoda in za njegovo stvar.

V Svetem pismu morajo biti darovi dane v skladu s prejetim blagoslovom in ne zgolj na podlagi naključnega odstotka, ki ni povezan z darovalčevo blaginjo (5 Mz 16,17; Lk 12,48). Poleg tega so bili v starozaveznih časih darovi (daritve), čeprav so bili prostovoljni, nujni tudi pri velikih bogoslužnih praznikih, ko vernik ni smel priti pred Gospoda praznih rok (5 Mz 16,16).

Zato sta bogoslužje in dar prostovoljna. Vendar je prvo sprejeto le, če ga spremlja drugo. Bogoslužje in darovi so prostovoljni, ker naj bi jih dajali prostovoljno. Obvezni pa so v smislu, da so nujni del naše službe Gospodu.

V primeru revne vdove (Mr 12,41-44) si je Beseda, ki je postala meso, vzela čas in opazovala darovalce pred seboj ter preiskovala motive in zneske, ki so jih nosili v njeno hišo za pospeševanje njenega dela (Apd 4,36.37; Mr 14,3-9). Po angelu, poslanem z neba Korneliju (Apd 10,4), je Bog razkril, da opazuje in odobrava iskrene darovalce.

Razlaga

Tako kot molitev so tudi darovi zaveza vere (Apd 10,4). V Stari zavezi so obstajale obvezne daritve pri bogoslužju, kot so daritve za spravo in tempeljski davek (3 Mz 1-5; 2 Mz 30,13.14). Obstajale so tudi daritve svobodne volje, katerih vrednost in vrsta nista bili predpisani (2 Mz 25,1-5). Sveto pismo pa kaže, da so bile tako predpisane in obvezne daritve kot tudi daritve svobodne volje bistvene pri bogoslužju. Vendar pa lahko skrite sebične želje skazijo daritev, čeprav je spontana, tako kot vsako duhovno dejanje. Da bi bil Bog zadovoljen, mora biti daritev radodarna. Darovalčevo pripravljenost mora dopolnjevati tudi radost dajanja, ki je sad Svetega Duha (2 Kor 9,6.7; Gal 5,22).

Pomen besede prostovoljen

Na splošno Sveto pismo uporablja besedo "svobodna volja" za darove, darovane spontano (2 Mz 25,1.2; 2 Kor 8,3). V smislu bogoslužja spontanost – ali svobodna volja – ne pomeni nujno neobveznega. Pred grehom sta se dolžnost in poslušnost opravljali v duhu veselja in voljne ljubezni. Greh je prekinil enotnost med dolžnostjo in voljnim duhom. Toda v Svetem Duhu se dolžnost in voljnost ponovno vzpostavita in bivata v popolni edinosti.

Prostovoljno pomeni narediti nekaj po lastni volji, ne da bi kdo drug pritiskal na nas ali nas silil k temu. Na splošno nam Sveto pismo pravi, da so bile prostovoljne daritve pri bogoslužju, ki so bile sorazmerne s prejetimi blagoslovi ali imetjem, bistvene za bogoslužje.

Zaradi svoje bistvene narave prostovoljne daritve niso bile neobvezne, razen če se je oseba odločila, da ne bo služila Gospodu.

Vendar pa ni nujno, da je prostovoljna daritev Bogu všeč. Možno je, da lahko tudi prostovoljne daritve temeljijo na napačnih motivih. Ljudje lahko razvijejo darove, dajejo ubogim in celo "prostovoljno" ponujajo svoje telo v izgoretje, pa vendar nimajo ljubezni (1 Kor 13,1-3).

Po drugi strani pa beseda "neobvezen" na splošno pomeni nekaj izbirnega, nekaj, kar lahko po svoji volji naredite ali ne. V kontekstu bogoslužja so bile zaobljube primer neobveznih dejanj. Daritve pa so bile del pravih dejanj, odpuščanja, hvaležnosti in posvetilnih vidikov bogoslužja. Čeprav so spontane, daritve zato pri bogoslužju ne morejo biti neobvezne. Tako se "prostovoljne" daritve nanašajo na daritve, ki izvirajo iz srca, ki je polno ljubezni in veselja v poslušnosti Gospodu in mu daje največ in najboljše od tega, kar ima.

Prostovoljno in nujno darovanje

Čeprav je daritev nujna, je tudi prostovoljna. Vendar pa ima lahko prenehanje dajanja resne duhovne posledice. Zato je bila beseda "daritev" v starem Izraelu uporabljena za neprenosljive dolžnosti duhovnega življenja. Tukaj je nekaj primerov takšnih dolžnosti:

a. Služenje Mesiju je prostovoljno dejanje. Hebrejska beseda *nedabah*, "voljno" (Ps 110,3), je drugod v Svetem pismu prevedena kot "svobodna volja" ali "prostovoljno" in velja za te, ki pridejo počastit Mesija. Ista beseda se uporablja za prostovoljne daritve (4 Mz 29,39) ali preprosto daritve.

V Psalmu 110,3 se je ljudstvo prostovoljno ponudilo Mesiju. Vse, kar delamo za Boga, je treba početi z voljnimi duhom. Kot smo že omenili, *prostovoljno* pomeni "spontano", ne na silo. Tudi tisto, kar je bistveno za služenje Mesiju, je treba storiti v duhu prostovoljne daritve.

b. Praznični darovi. *Nedabah* se uporablja tudi pri samih darovih, tudi kadar so ti obvezni: "Potem obhajaj praznik tednov za Gospoda, svojega Boga, s prostovoljnimi darovi [*nedaba* = prostovoljna daritev] svoje roke, daj primerno temu, kakor te je blagoslovil Gospod, tvoj Bog!" (5 Mz 16,10) Kljub temu da je bila daritev prostovoljna, pa se človek praznika ni mogel udeležiti praznih rok (5 Mz 16,16). Poleg tega bi morale biti daritve sorazmerne blagoslovu (5 Mz 16,10). Ko Sveto pismo uporablja besedo »svobodna volja«, to ne pomeni nujno, da je nekaj neobvezno, razen kadar se oseba odloči, da ne bo služila Bogu.

c. Zahvalne in pravne daritve. Prostovoljne daritve so bile bistvene pri čaščenju Boga in v svetiščni službi, kot je razvidno iz branja 3. Mojzesove knjige od 1. do 7. poglavja. V teh poglavjih so bile daritve za spravo in daritve za greh prostovoljne (med drugimi darovi na primer žgalna daritev in mesna daritev). Brez daritve na primer ni bilo mogoče prejeti odpuščanja, zato je bila bistvenega pomena. Tudi v teh primerih so prostovoljna dejanja predstavljena kot nujna.

d. Desetina kot daritev. Desetina je obvezna (Mal 3,8), vendar jo je treba vrniti z voljnimi duhom. "Ki jo Izraelovi sinovi **darujejo** Gospodu z **vzdigovanjem**" (hebr. *terumah*) (4 Mz 18,24, poudarek dodan; glej tudi 4 Mz 18,19.26.28). Če torej ne dajemo darov in desetini, pomeni, da ropamo Gospoda (Mal 3,8). Za spreobrnjeno srce nedajanje darov Bogu

ni sprejemljivo. "On je določil desetine in darove kot merilo naše obveznosti." (Ellen G. White, Counsels on Stewardship, str. 80, 81)

e. Tempeljski davek. Obvezni tempeljski davek se imenuje tudi dar (*terumah*) (2 Mz 30,13.14). Predpisani in prostovoljni darovi so v Svetem pismu označeni z določenimi izrazi: "prinesi" desetino (Mal 3,10), "daj" tempeljski davek (2 Mz 29,28) in "prinesi mi" dar (2 Mz 25,2). Ti izrazi jasno kažejo, da je treba upoštevati Božja navodila. V vseh obdobjih zgodovine Božjega ljudstva so bili darovi dolžnost, ki jo je bilo treba opraviti z voljnim srcem.

Prostovoljno in z voljnim srcem

Načela, ki so veljala za darove shodnega šotora (2 Mz 25,1.2), so veljala za vse darove, tako prostovoljne kot obvezne, ki jih je treba darovati prostovoljno in s srcem: "Govôri Izraelovim sinovom, naj pobirajo zame dar (v hebrejščini *terumah*); od vsakega, ki ga srce nagiba k temu, vzemite dar (v hebrejščini *terumah*) zame!"

1. V teh vrsticah najdemo izrekanje božanske zapovedi in nujnost voljnega srca. Če je zapoved izpolnjena brez voljnega srca, daritev ni sprejemljiva (2 Kor 9,6.7). Poleg tega, če ima darovalec voljno srce, vendar pa ne daje iz ljubezni (1 Kor 13,1-3) in z veseljem (2 Kor 9,7), ne bo ničesar pridobil (1 Kor 13,3).

2. Bog nam naroča, naj se držimo njegovih zapovedi (5 Mz 30,19). Hkrati nam daje svobodo izbire: "Izberi torej življenje, da boš živel ti in tvoj zarod," (5 Mz 30,19), saj je vsaka poslušnost pogojena z veseljem in radostjo srca (5 Mz 28,47).

3. Davidov poziv h gradnji Salomonovega templja dobro ponazarja pomen notranje motivacije: "Kdo je torej danes pripravljen prostovoljno darovati z radodarno roko Gospodu?" (1 Let 29,5) Zaradi tega "ljudstvo se je **veselilo** njihovih prostovoljnih darov, ker so s **celim srcem** prostovoljno **darovali** Gospodu." (1 Let 29,9, poudarki dodani) Tu so ista načela, na katera je opozoril Pavel: "Vsakdo naj **da**, kakor se je v **srcu** odločil, ne z žalostjo ali na silo, kajti Bog ljubi **veselega** darovalca." (2 Kor 9,7, poudarek dodan)

Primeri tistih, ki so darovali velikodušno in sorazmerno s prejetimi blagoslovi, s popolnim in veselim srcem ter voljnim duhom, so revna vdova (Mr 12,41-44), stotnik (Apd 10,4) in Barnaba (Apd 4,36.37). Ti svetopisemski liki kažejo srca, ki jih je Sveti Duh gnal k velikodušnim dejanjem.

Uporaba

A. Vernike prosite, naj preberejo Jeremija 17,9. Jeremija nas opozarja, da je človeško srce prevarantsko (Jer 17,9). S tem v mislih, vprašajte naslednje:

1. Ali lahko nekdo daje "prostovoljno", vendar ga k temu spodbuja le družbeni običaj ali strah pred prekletstvom? Pojasni.

2. Ali je mogoče uporabiti izraz "prostovoljni dar", če gre samo za to, da ne bi dali daru ali da bi dali majhne zneske zgolj zato, da bi si olajšali vest? Razpravljajte o tem.

B. Izberite prostovoljce, ki bodo prebrali spodnje odlomke. Povabite razred, naj razmisli o njihovem pomenu. Nato vprašajte spodaj navedena vprašanja.

"Bog želi od vseh svojih bitij službo ljubezni – službo, ki izbira iz spoštovanja njegovega značaja. Ni mu po volji prisiljena poslušnost; vsem zagotavlja svobodno voljo, da mu lahko podredijo prostovoljno službo." (E. G. White: Očaki in preroki, str. 12)

"Ne dopušča nobenega tekmeca v srcu in ne sprejema delne službe, želi pa si prostovoljno službo in prostovoljno izročitev srca, ki je spodbujeno z ljubeznijo." (E. G. White: Jezusovo življenje, str, 429)

1. Kaj v drugem navedku pomeni "prostovoljno službo ... spodbujeno z ljubeznijo"? Zakaj si Bog želi, da bi mu verniki služili le na ta način? Kako bi lahko to načelo uporabili pri darovih?

2. Kako ljubezen človeku omogoča izpolnjevati zapovedi (Prd 12,13) na način, ki je sprejemljiv za Gospoda, ne da bi pri tem zatrla njegovo svobodo? Kako je mogoče isto načelo uporabiti pri prostovoljnem vračanju desetih in darov?

Molitve so "prostovoljne daritve mojih ust" (Ps 119,108 CHR); vendar jih nikoli ne smemo nehati izgovarjati.

Kakšen je pomen tega, da vedno molimo in dajemo darove kot dejanja čaščenja (Apd 10,4)?

5. RAVNANJE Z DOLGOVI

Splošni pregled

Dejstvo, da Bog svari pred dolgovi, nam kaže, da ima dolg duhovne posledice (Prg 6,1-5; Prg 22,7).

Rešitev od dolga je v tem, da na prvo mesto postavimo Božje kraljestvo in se tako osvobodimo želje po materialnih stvareh (Mt 6,33). V božanski zavezi sta blaginja in konec dolgov (5 Mz 28,1.2). Vendar je za uresničitev teh obljub potrebna izkušnja ljubezni do Boga, ki se kaže v poslušnosti njegovim zapovedim, zaobljubam, danim s krstom, vključno z zvestobo pri desetinah in darovih (Ps 50,14.15; Mal 3,7-12).

Upnik je dolžnikov gospodar (Prg 22,7), vendar naj bi bil po Jezusovih besedah naš gospodar samo Bog (Mr 12,29). Če torej ljubimo Boga in ne stvari tega sveta (1 Jn 2,15), lahko s Kristusovo milostjo premagamo poželenje in napuh življenja (1 Jn 2,16). Ne smemo se prilagajati materialistični in potrošniški dobi, ki vodi v zadolženost in plačilno nesposobnost. Raje si za cilj izberimo prenovo našega uma in si prizadevajmo za spoznanje popolne Božje volje (Rim 12,1.2).

Bog želi, da si prizadevamo za zadovoljno življenje (1 Tim 6,6) brez dolgov (Rim 13,8). Zadovoljstvo nas varuje pred tem, da bi zaradi bogatenja ogrozili načela vere (1 Tim 6,9). Zato moramo pametno načrtovati svoje finančne obveznosti (Lk 14,28) in se tudi izogibati prevzemanju odgovornosti za dolg nekoga drugega (Prg 6,1-5). Z upoštevanjem teh zdravih svetopisemskih načel bomo razvili marljivost in se pripravili na težke čase in nepredvidene situacije (Prg 6,8). Ko se vzdržimo kopičenja dolgov in ljubezni do denarja, lahko kot kristjani izkušamo vesele blagoslove, ki jih Bog obljublja vernim (Mal 3,10-12).

Razlaga

Bog lahko olajša vsako dolžniško situacijo. V večini primerov pa Bog rešitev problema dolga prepusti nam. Navsezadnje smo njegovi oskrbniki in moramo ravnati v skladu z njegovo voljo in blagoslovom.

Kot kristjani si moramo prizadevati, da ne bi bili nikomur ničesar dolžni (Rim 13,8). Poleg tega z vidika upnika kristjan ne bi smel izkoriščati tistih, ki potrebujejo finančno pomoč. Sveto pismo nas vabi, naj bomo velikodušni in po možnosti odpustimo bratom, ki ne morejo poravnati svojih dolgov (5 Mz 15,1-4).

Na splošno je dolg kompleksen pojav z osebnimi, družbeno-zgodovinskimi in duhovnimi vidiki. Zato bomo svojo razlago omejili na nekaj praktičnih nasvetov, ki jih ponuja Sveto pismo na to temo.

Svetopisemska načela, kako se rešiti dolgovi

A: Postavite Boga na prvi prostor (Mt 6,33)

1. Najprej Bog (Mt 6,25-34)

Bog ne želi, da bi bili zadolženi, saj ljubi blaginjo svojih služabnikov (Ps 35,27). Zato se je treba v vsaki dolžniški krizi vedno najprej posvetovati z Bogom (Ps 105,4). Dolg ima lahko duhovni izvor in v takem primeru bi morali razmisliti o potrebi po priznanju finančnih grehov, kot so kraja in oderušstvo (Ezk 18,12.13); pohlep, ki je malikovanje (2 Mz 22,12; Kol 3,5); nezvestoba pri pogodbah (Rim 1,31); ljubezen do denarja (1 Tim 6,10); nezvestoba pri desetinah in darovih (Mal 3,7-10).

Tisti, ki so se oddaljili od božanskega načrta, se morajo vrniti k Bogu in obnoviti zavezo z njim (Ps 50,14.15; Mal 3,7-12). Tem posameznikom Bog obljublja osvoboditev in blagoslove. Iskrena želja, da bi delali, kar je prav, kaže na delovanje milosti, saj "te Bog s svojo dobroto navaja k spreobrnjenju" (Rim 2,4).

Božjo voljo lahko izpolnjujemo le, kadar smo pod milostjo (5 Mz 28,1.2). Kajti kot pravi Pavel, "z milostjo ste namreč odrešeni po veri, in to ni iz vas, ampak je Božji dar. Niste odrešeni iz del, da se ne bi kdo hvalil. Njegova stvaritev smo, ustvarjeni v Kristusu Jezusu za dobra dela; zanje nas je Bog vnaprej pripravil, da bi v njih živeli" (Ef 2,8-10). V veri v Božjo milost lahko kličemo božansko pomoč, da bi premagali dolgove. Potem uživamo v Božjih blagoslovih, ki "bogatiijo, pehanje ne doda ničesar" (Prg 10,22).

2. Bodite sveti in posvečujte svete stvari

Bog v Svetem pismu vidi svoje ljudstvo kot sveto, izvoljeno in posebno (2 Mz 19,6; 1 Pt 2,9). Ta svetost se kaže, ko njegovo ljudstvo izpolnjuje njegove zapovedi (5 Mz 28,9).

Tudi desetina je sveta (3 Mz 27,30-32) in darovi so sveti (4 Mz 18,29). V teh besedilih je beseda "sveti" *kodesh*. Desetina in darovi so torej *kodesh*, kar pomeni "posvečeni", "ločeni za Gospoda".

Zadrževanje desetine in darov pomeni, da si prilaščamo svete ali posvečene stvari, ki so bile posvečene izključno Bogu in jih je zato treba njemu vrniti (3 Mz 5,15.16). V Svetem pismu Stare zaveze je bilo potrebno povrniti škodo zaradi zadržanja, preden je bilo mogoče opraviti spravo s krvjo in preden je zadrževalec prejel odpuščanje (3 Mz 5,16). Ko so ljudje zadržali desetine in darove, so se ločili od Boga in niso imeli uspeha (Mal 3,7-10), saj so oskrnili svete stvari. Bog se ne spreminja in to načelo povrnitve škode glede desetini in darov (Mal 3,6-8) je še vedno velja.

"Podvizajte se, bratje in sestre, zvesto prinašati Bogu desetino ter mu dajajte tudi voljne zahvalne darove. Mnogi ne bodo blagoslovljeni, dokler ne povrnejo desetine, ki so jo zadržali." (Ellen G. White, Counsels on Stewardship, str. 87)

B: Poiščite pomoč (Prg 15,22)

1. Pridobite nasvete od prijateljev in strokovnjakov.

Včasih je treba priznati zadolženost in poiskati pomoč pri prijateljih in družini. Zdravljenje je treba poiskati v primeru zadolženosti, ki je posledica psihične motnje (oniomanije). V takem primeru bi bilo koristno poiskati duhovno pomoč pri pastoru, družinskih članih ali zaupanja vrednih prijateljih. Prošnja za prijateljsko podporo v tem procesu lahko olajša breme in spodbudi odločitev za rešitev težave.

"Ponižnost stopa pred častjo" (Prg 18,12). Božje ljudstvo bi moralo razmisliti o prednostih, ki jih prinaša posvetovanje z izkušenimi, ki so modri in imajo izkušnje ter finančnimi in psihološkimi strokovnjaki, kajti "kjer je veliko svetovalcev, se [načrti] uresničijo" (Prg 15,22).

"Ko bi bili ljudje, ki jim v življenju ni uspelo, pripravljene poučiti se, bi se lahko usposobili in pridobili navade samoodrekanja in strogega varčevanja ter bi bili zadovoljni s tem, da bi bili delilci in ne prejemniki miloščine." (Ellen G. White, Testimonies for Church, zv. 3, str. 400, 401)

3. Prosite za božansko pomoč in modrost.

Božanska pomoč mora priti v obliki prepoznavanja. V Svetem pismu je modro upravljanje Božji dar. Modri pravi, da "spoznanje polni shrambe z vsem dragocenim in zlahtnim imetjem" (Prg 24,4). Tako kot apostol priporoča, da "morate hrepeneti po večjih milostnih darovih" (1 Kor 12,31), lahko Boga prosimo tudi za modrost pri skrbi za naše finance, zlasti v času gospodarskih težav. To iskanje modrosti priporoča tudi Jakob (Jak 1,5).

Beseda "znanje" v Pregovorih 24,4 pomeni zaznavanje, sposobnost in bistroumnost oz. razsodnost glede poslov. Zato se pred materialno blaginjo poučimo o svetopisemsko utemeljenih poslovnih načelih o tem, kako izboljšati upravljanje denarja, ki nam ga je Bog položil v roke.

C: Kaj pravi navdihnjen nasvet o varčevanju (Prg 6,8)

Bodite kot mravlja, ki si poleti pripravlja hrano za zimo. Vedno namenite nekaj denarja za svoje prihranke. Za ta namen v proračun vključite redni odstotek.

Varčevanje za prihodnost je bil moder nasvet, ki ga je Bog dal Jožefu v Egiptu (1 Mz 41,46.47). Varčujte tako, da boste imeli dovolj za prihodnost ali za čas stiske. Ne zapravljajte, če vam ni treba. "Od najvišjega do najnižjega se morajo Božji delavci učiti varčevati." (Ellen G. White, Counsels on Stewardship, str. 268)

D: Sestavite proračun (Lk 14,28-30)

Proračun je orodje za finančno načrtovanje, s katerim upravljamo prihodke in odhodke. Sestavljanje proračuna je pomembno, ker brez načrtovanja ni mogoče pričakovati uspeha pri nobenem podvigu.

»Paziti moraš, da tvoji izdatki ne bodo presegli tvojih prihodkov.« (Ellen G. White, The Adventist Home, str. 375)

Ko pripravljate proračun, molite. Načrtujte tako, da boste Boga postavili na prvo mesto (Mt 6,33). Bodite realistični in se posvetujte z drugimi družinskimi člani o tem, kaj je najboljša za vse v vaši družini. Sveto pismo nikakor ne odobrava tistih, ki ne poskrbijo za svoje: "Če kdo za svoje, posebno za domače, ne skrbi, je zatajil vero in je slabši od nevernika." (1 Tim 5,8). Potrebe manj srečnih vključite v svoj proračun, saj je skrb zanje del "čist[e] in neomadeževan[e] pobožnost[i] pred Bogom in Očetom" (Jak 1,27).

Uporaba

Prosrite nekoga v razredu, naj na glas prebere spodnji navedek. Nato se z razredom pogovorite o vprašanih, ki sledijo.

"Mnogi, zelo veliko jih je, se niso naučili svojih izdatkov držati v mejah svojih prihodkov. Ne naučijo se prilagajati okoliščinam, zato si vedno znova izposojajo in izposojajo ter se utapljajo v dolgovih, posledično pa obupajo in so razočarani." (Ellen G. White, *The Adventist Home*, str. 374)

1. Zgornji odlomek namiguje na družbeno stanje zadolženosti, ki je vse bolj razširjeno. Na kakšen način lahko razširjen pojav zadolževanja mnoge privede do prepričanja, da je zadolževanje normalno in celo sprejemljivo kljub stiski in omejitvam, ki jih dolg običajno povzroča? Kako naj se odzovemo na to stanje? (Preberi Rim 12,1.2.)

2. V božanski zavezi Bog obljublja, da njegovo ljudstvo ne bo zadolženo pri drugih (5 Mz 28,1.2). Prav tako je določil, da bodo zadolženi vsakih sedem let oproščeni svojih upnikov (5 Mz 15,1-4). Božanski model je bil, da ne bi bilo revščine, da ne bi bilo dolgov (5 Mz 15,4). Zakaj se božanski model zadolževanja pri Izraelcih ni izpolnil (Mal 3,6-10)? Kako bi se to lahko zgodilo tudi nam? Pojasnite. Kako se lahko izognemo tej pasti v današnjem času?

3. Nekaj možnih virov dolgov:

- a. Dolg, ki ni pod našim nadzorom, povzročile pa so ga naravne katastrofe, bolezni in vojne.
- b. Osebna ranljivost, ki je posledica pomanjkanja finančne modrosti in izkušenj, sposobnosti ali navodil.
- c. Samozadovoljstvo, ki je posledica slabih navad, hvalisavosti in rabsipnosti.
- d. Nujno zadolževanje, do katerega lahko pride zaradi določenih poslovnih naložb, lastništva stanovanja in izobraževanja otrok.

Ob upoštevanju zgornjih točk vprašajte, kateremu dolgu se je mogoče izogniti in katerega je mogoče upravičiti. Zakaj?

6. NABIRANJE ZAKLADOV V NEBESIH

Splošni pregled

Noe je primer človeka, ki je nabiral zaklade v nebesih. Hodil je z Bogom in v veri vložil svoja sredstva v gradnjo barke na suhem. S tem, ko je opozarjal svet, naj se izogne uničenju z dežjem, ki takrat še ni obstajal, je Noe rešil sebe in svojo družino ter podedoval vso zemljo (1 Mz 6,14-18). Tudi Abraham je z vero potoval, ne da bi vedel, kam gre, in zaupal, da bo iz njegove neplodne žene prišla množica (1 Mz 11,30; 1 Mz 17,16). Kasneje je Abraham vzel svojega edinega sina, svoj največji zaklad, da bi ga žrtvoval (1 Mz 22,9; Heb 11,17). Mojzes, princ, se je odpovedal egiptovskemu kraljestvu, ker je pravilno razumel, da je trpljenje za Boga koristnejše od zemeljskega bogastva in užitkov (Heb 11,24-27).

Toda ljubezen do bogastva lahko v srcih ljudi zaduši Besedo (Mt 13,22). Primer Lota, ki je šel v bogato Sodomo, in Jakoba, ki je uporabil prevaro, da bi dobil pravico prvorojenca, se je za oba moška končal z izgubo in trpljenjem. S kesanjem je bil Lot rešen, njegovo ime pa ohranjeno med pravičnimi (2 Pt 2,7). Pozneje so bili nekateri njegovi potomci vcepljeni v mesijanski rod (1 Mz 19,30.37; Rut 4,10; Mt 1,5). Jakob je s prošnjo in jokom postal Izrael, oče izvoljenega ljudstva (Oz 12,4.5; 1 Mz 32,28). Vsi ti možje so zmagali z vero in na koncu vse posvetili Gospodu. Tudi naša srca bi morala biti podobno predana (Mt 6,19-21).

Razlaga

Zaklad za Boga

Jezus nam svetuje, naj si nabiramo zaklad v nebesih (Mt 6,19.20). Kako pa lahko to naredimo? En način je vlaganje. Kadar vlagamo v cerkev in dobrodelnost ter priznavamo te vidike Božjega kraljestva na zemlji, vlagamo v nebesa.

A. Vlaganje

"Zemeljski zakladi so blagoslovi, kadar so pravilno uporabljeni. Kdor je bogat, bi se moral zavedati, da ima na pòsodo od Boga, in bi moral svoja sredstva z veseljem porabiti za pospeševanje Božjega dela." (Ellen G. White, Testimonies for the Church, zv. 1, str. 141).

1. To, kje imamo svoje zaklade, kaže na zvestobo in prednostne naloge našega srca (naklonjenost, obveznosti in želje; Mt 6,21). Tisti, ki ljubijo denar, ga nikoli ne bodo imeli dovolj (Prd 5,10). Pavel pravi, da je ta ljubezen korenina vsega zla (1 Tim 6,10). Način, kako uporabljamo svoj denar, je preizkus zvestobe za večnost (Lk 16,10.11). Če svoj denar vlagamo le v posvetne zadeve, bomo bolj ljubili mamona kot Boga (Lk 16,13). Bog si želi naše srce (Prg 23,26) in mi mu ga lahko ponudimo tako, da vlagamo v njegovo delo. Zato si bomo našli "prijatelje" med tistimi, ki nas bodo sprejeli v "večna bivališča" (Lk 16,9), kjer bomo ljubili Boga in služili njemu, ne pa imetju (Lk 16,13).

2. Božansko naročilo, naj oznanimo odrešenje vsem narodom (Mt 28,18-20), je vseobsegajoče. Potrebne so velike naložbe.

Kar zadeva greh, so nebesa v našo odrešitev vložila Jezusovo kri. Jezus, Jagnje, ki je bilo zaklano pred ustanovitvijo sveta (1 Pt 1,18.19), nam je dal obljubo, da bo Sveti Duh

vedno ostal z nami kot zagotovilo našega odrešenja (Ef 1,13.14). Kri mučencev je najdragocenejša naložba, ki je bila prelita za Božjo besedo (Raz 6,9.10). Mrtvi v Kristusu so vlagatelji, ki čakajo na dediščino, katera zajema konec greha in obnovo vsega (2 Pt 3,13; Raz 21,1-7).

Naložba našega življenja in imetja v širjenje evangelija (Mt 28,19) po veri je zagotovo način nabiranja zaklada v nebesih.

B. Primeri dobrih naložb

1. Vlaganje kljub nasprotovanju

Nasprotovanje veri prihaja od zunaj v obliki preganjanja (2 Tim 3,12) in v obliki napadov hudobnih duhovnih sil (Ef 6,11.12). V naši notranjosti pa človeška narava poraja poželenje in greh, ki vodita v smrt (Jak 1,14.15). Tako je, ker neprenovljeno srce ni od Očeta, ampak od sveta (1 Jn 2,15.16). Svetopisemski primeri kažejo situacije, v katerih se je zdelo nemogoče, da bi se Božje obljube izpolnile, in sicer zaradi nasprotovanja od znotraj in od zunaj. Toda zvesti so ostali vztrajni pri izpolnjevanju Božjih zapovedi in so zato zmagali.

2. Noe (1 Mz 6)

Noe je s svojo družino čutil pritisk družbe, da bi se podredil prevladujočim prepričanjem, saj so bila njegova opozorila o prihajajočem uničenju s potopom zelo drugačna in so nasprotovala dejstvu, da do tedaj še nikoli ni deževalo. Noetovo družino so preganjali in zasmehovali tisti, ki so takrat imeli znanstvena spoznanja, ki so bila v nasprotju z božansko napovedjo. Toda vera se ne opira vedno na znanost ali dokaze, niti ni vedno v skladu z njimi.

Svet okoli Noeta se glede naravnih znamenj ni motil. Preprosto niso verjeli v Božje razodetje. Predpotopni ljudje so svoj zaklad (in srce) nabirali na tej zemlji in to je pomenilo razliko med življenjem in smrtjo.

Ni dovolj imeti prav in biti v skladu z znanostjo in javnim mnenjem. Treba je **poznati in izpolnjevati** Božjo voljo.

Noe in njegova družina so morali trpeti tudi velik psihološki stres zaradi prevladujočega odziva in zavedanja o skorajšnjem uničenju planeta. Noe je pritisk lahko zdržal le tako, da je hodil v veri in se z vsem srcem podredil poslanstvu, ki mu ga je zaupal Bog.

3. Abraham (1 Mz 12,1-9)

Abraham se je na svojem dolgem potovanju soočil z neznanim, z ločitvijo od družine in z nevarnostmi nomadskega življenja. "Znanstveni" dokazi so nasprotovali temu, da bi postal oče velike množice, saj so leta minevala, Sara pa je ostajala neplodna.

Ponovno vidimo primer bojazni od znotraj in nasprotnih dokazov od zunaj, ki se borijo proti Božji besedi. Na koncu je Abraham vložil v poslanstvo, ki mu ga je zaupal Bog.

Svoj zaklad je položil v nebesa in vse vložil v delo, ki mu ga je naložil Bog, ter s čudežnim rojstvom Izaka postal oče velike množice.

4. Mojzes (2 Mz 3,1 do 4,16)

Mojzes je bil sramežljiv, a je šel govorit z največjim vladarjem na zemlji; brez vojske je šel zahtevati izpustitev sužnjev. Brez hrane in vode je Mojzes z več kot milijonom moških, žensk, otrok in živali prečkal puščavo. Mojzes je z navadno palico delal nadnaravne čudeže, za katere ga je pooblastil Bog. Zavrnil je prestol svetovne velesile, se odpovedal največjemu zemeljskemu bogastvu, ki bi si ga lahko kdo želel. Namesto tega si je nabral zaklad v nebesih.

C. Primeri slabih naložb

1. Psihološko ljudje dajejo prednost takojšnji izpolnitvi svojih želja in nujnih potreb ali tistim potrebam in željam, ki jih imajo pred očmi. V resnici odloženo upanje odvrta (Prg 13,12). Zato je potrebna potrpežljivost, da bi čakali na izpolnitev Božjih obljub, ki se izpolnijo ob njegovem popolnem času (Rim 8,25). Ljudje so nagnjeni k iskanju takojšnje zadovoljitve, saj želijo pospešiti izpolnitev obljub in uresničitev svojih pričakovanj.

Jakob in Lot sta bila v določenih trenutkih svojega življenja kratkovidna. Zaradi tega sta bila prisiljena prenašati izgube, dokler nista vsega predala Kristusu in sprejela božansko usmiljenje.

Ne dobimo vedno takoj odgovora na svoje molitve in stvari se ne odvijajo vedno tako, kot bi si želeli. V takšnih primerih je primeren naslednji nasvet: "Stopajte po ozki gredi vere. Vse stavite v Gospodove obljube. Zaupajte Bogu tudi v temi. To je čas za vero." (Ellen G. White, Testimonies for the Church, zv. 1, str. 167)

2. Bog je Jakobu namenil, da postane dedič obljub zaveze in blagoslovov, ki so po rojstni pravici pripadali Ezavu. Namesto da bi zaupal, da bo previdnost odpravila ovire na poti do njegove usode, je Jakob privolil v materin podli načrt in tako je lagal in ukradel blagoslov prvorojenca, ki je pripadal njegovemu bratu (1 Mz 27). Brez nadzorne moči vere je bil Jakob nepremišljen oportunist, ki je za vsako ceno hitel doseči rezultat, ki se mu je zdel koristen. Po Betelu (1 Mz 28,11-22) se je Jakoba dotaknila vizija lestve, ki povezuje nebo in zemljo, ter ga spremenila (Jn 1,51). Ob srečanju pri Jaboku (1 Mz 32,24-29) je po jokanju in prošnjah (Oz 12,4.5) dobil ime Izrael. Sprememba imena je spominjala na njegovo rokoborbo z Bogom in njen zmagoviti izid. Jakobova zmaga predstavlja izkušnjo odrešenih.

3. Ambiciozni Lot si je želel obljubo dobička in koristi. Izbral je mesto ob najboljši trgovski poti, z zelenimi ravnici in velikim potrošniškim trgom. Svoj dom si je ustvaril v pokvarjenem mestu Sodomi in opustil Abrahamovo nomadsko življenje (1 Mz 13,10-13). Na koncu je Lot izgubil vse svoje materialne dobrine in del svoje družine. Njegove sanje o blaginji so se razblinile, zato je bil zaradi svoje kratkovidne odločitve prisiljen z dvema hčerkama pobegniti v gore (1 Mz 19,15-30).

Jezusov poziv velja še danes: zaupajte v božansko previdnost in zbirajte zaklade v nebesih (Mt 6,19-21). Vlagajte v oznanjevanje evangelija, dokler je še čas.

"Zdaj je dobra priložnost, da uporabijo svoja sredstva v korist trpečega človeštva in tudi za širjenje resnice." (Ellen G. White, Testimonies for the Church, zv. 1, str. 638)

Uporaba

Prosrite nekoga v razredu, naj glasno prebere spodnje navedke. Nato se pogovorite o predlaganih vprašanjih.

Vera in potrpežljivost

»Mnogi postanejo nemirni, ko ne poznajo natančnega izida zadev. Ne prenesejo negotovosti in v svoji nepotrpežljivosti nočejo čakati, da bi videli Božje zveličanje.« (Ellen G. White, Očaki in preroki, str. 537)

Pritisk okoliščin je Lota in Jakoba vodil k iskanju uspeha, pri tem pa nista čakala na popoln Božji čas.

1. Katere previdnostne ukrepe bi morali sprejeti, da se nam ne bi zgodilo to, kar se je zgodilo Lotu in Jakobu?
2. Kako potrpežljivo čakanje na Boga, ne da bi pri tem zaskrbljeno iskali materialno varnost, spodbuja zvestobo pri desetinah in darovih?
3. Ali postajate vse bolj nemirni, kadar ne morete takoj videti, kakšen bo izid zadev? Zakaj menite, da je potrpežljivo prenašanje življenjskih negotovosti in čakanje na Božjo odrešitev za mnoge od nas tako težko? Kako nepotrpežljivost ovira vero? (Heb 11,1.2; Heb 6,15, 10,36) Zakaj je tako?

Vera in dela

"Tisti, ki se še vedno oklepajo svojega pozemskega zaklada in ne bodo pravilno razpolagali s tem, kar jim je posodil Bog, bodo izgubili svoj zaklad v nebesih in večno življenje." (Ellen G. White, Testimonies for the Church, zv. 1, str. 174)

Zveličanje po veri (Ef 2,8-10)

1. Kako zvestoba pri desetinah, darovih in pomoči ljudem v stiski spodbuja občestvo z Bogom in razkriva zaupanje v njegovo previdnost?
2. Kako zvestoba v desetinah in darovih vpliva na našo vero?

7. NAJMANJŠEMU MOJIH BRATOV

Splošni pregled

Bog je želel blagosloviti svoje ljudstvo, da med njimi ne bi bilo revnih (5 Mz 15,4) A revščina bo vedno obstajala (5 Mz 15,11; Mt 26,11). Zato je Odrešenikovo poslanstvo vključevalo duhovno in materialno pomoč tistim, ki so finančno trpeli (Lk 4,18.19; Lk 7,19-22). Ljubezen do drugih in pomoč ljudem v stiski je za tiste, ki sledijo Zveličarju, božanska zapoved (Raz 15,11).

Dobrodelnost v Izraelu je bila kolektivna in individualna dolžnost, kot je razvidno iz prakse, da se vsakih sedem let zemljo pusti počivati (2 Mz 23,10.11), iz nabiranja (3 Mz 23,22) in pravice lačnih, da se nahranijo s tuje njive (5 Mz 23,25). Sveto pismo nas uči, naj bomo dejavni v dobrodelnosti (Job 29,12-16; Iz 58,6-8), saj je ta dejavnost del čiste in neoporečne vere (Jak 1,27). Ljubezen do ranljivih prinaša božanske blagoslove (Prg 28,27; Ps 41,1). Ko pomagamo trpečim, pomagamo tudi Gospodu v podobi ljudi v potrebi (Mt 25,35-40).

Job je bil pravičen, ker je ljubil uboge in jim pomagal, kot da bi bili del njegove družine (Job 29,16). Apostoli so zapustili vse, da bi sledili Odrešeniku (Mt 19,27), medtem ko se je bogati mladenič odpovedal možnosti postati učenec in ni hotel razdati svojega premoženja ubogim, ker je na prvo mesto v svojem življenju postavil ljubezen do bogastva (Mt 19,16-22).

Tako kot zvestoba pri desetinah in darovih kaže na vrnitev k Bogu (Mal 3,6-10), pomoč šibkim in prikrajšanim med nami kaže na pristno duhovno izkušnjo, kot se je pokazalo v Zahejevem spreobrnjenju (Lk 19,1-10).

Razlaga

Po popolnem Božjem načrtu bi morali vsi uživati v obilju božanskih obljub (5 Mz 15,4), vendar pa zaradi neposlušnosti vedno obstajajo revni. V tem kontekstu smo poklicani odpreti svojo roko pomoči potrebnim (5 Mz 15,11).

V ta namen si bomo ogledali pojme revščine in dobrodelnosti v Svetem pismu, ki so precej obsežni, ter skušali razumeti njihov pomen za naše življenje.

Najmanjši teh (Preberi Mt 25,35-40)

1. Vsi trpeči

Na podlagi svetopisemskih navedb je mogoče prepoznati razrede trpečih posameznikov, ki so potrebovali zaščito. Po osnovnem konceptu razvrščanja v skupine so bili revni:

(a) tisti, ki niso bili sposobni poskrbeti za svoje materialne potrebe in tako zaradi družbene zavrnitve ali predsodkov niso mogli živeti dostojnega življenja (na primer zaporniki, gobavci in tujci);

(b) tisti, ki so zaradi neugodnih razmer trpeli skrajno ekonomsko pomanjkanje (revni, bolni, lačni, žejni, goli, ljudje v potrebi in ubogi);

- (c) osebe s telesnimi omejitvami (nemi, slepi in hromi);
- (d) tisti, ki so bili čustveno obupani in morda psihično nesposobni, da bi brez pomoči skrbeli zase (ljudje strtega srca, duševno bolni in umirajoči);
- (e) žrtve lastnih napak, zatiranja in nepravičnosti (izgnanci, pregnanci, zaporniki, žrtve neenakosti, brutalnosti in izkoriščanja);
- (f) tisti, ki so potrebovali pomoč, da bi začeli svoje življenje znova (preberi 3 Mz 23,22; 5 Mz 15,11; Lk 4,18.19; Iz 62,1.2; 5 Mz 15,11; Job 29,12-16; Mt 11; Lk 7,20-22; Mt 25,35-40).

Okoliščine revščine in vprašanje, ali je trpeči odgovoren za svoje obubožano stanje, so nepomembni. Prav tako ni pomembno, ali si taka oseba zasluži pomoč ali ne. Tudi oseba iz rivalskega ljudstva bi morala biti prejemnik Božje ljubezni pri izvajanju dobrodelnosti, kot vidimo v priliki o Samarijanu (Lk 10,28-37; Lk 17,16-18; Jn 8,48).

2. Odkupitelj, bližnji sorodnik

V Stari zavezi je bil odkupitelj bližnji sorodnik, ki je bil dolžan rešiti in osvoboditi družinskega člana iz suženjstva, revščine in pomanjkanja. Ta dolžnost je vključevala tudi dolžnost bližnjega sorodnika, da se poroči z vdovo svojega brata, če je bila brez otrok, in ji s tem prepreči, da bi postala revna (3 Mz 25,25.48.49; 5 Mz 25,5; Rut 2,20). Judje so to obveznost navadno razumeli tako, da je veljala le za pripadnike izvoljenega ljudstva.

V priliki o Samarijanu pa Jezus pokaže, da ideja o sorodniku, ki pomaga svojemu bratu, ni povezana s krvnim sorodstvom, vero ali narodnostjo. Samarijan – tujec in zaničevan –, ki je v tej zgodbi odrešitelj (rešitelj), je "bližnji sorodnik" pretepenega Juda, ki so ga pustili umreti ob cesti (Lk 10,29-37). Dolžnost ljubiti bližnjega je del dveh velikih zapovedi (Lk 10,27.28), na katerih temeljijo vsa postava in spisi prerokov. Ta dolžnost pomeni tudi, da moramo ljubiti drug drugega, saj so naši bližnji (odkupitelji) vsi. Beseda "bližnji" prebudi sočutno in praktično ljubezen, ki naj bi jo po Božji zapovedi izkazovale družine v Izraelu. To ljubezen je treba razširiti na celotno človeštvo.

Bog je na svet poslal svojega Sina (Jn 3,16), da bi ga rešil brez kakršnekoli diskriminacije. Jezus je najboljši zgled sorodnika odkupitelja, našega bližnjega sorodnika, ki nas je prišel rešiti bede, trpljenja in večnega uničenja. Njegov zgled bi moral biti merilo za naše medčloveške odnose, še zlasti v cerkvi in v povezavi z revnimi in tistimi, ki trpijo. Zato ne smemo nikomur odreči pomoči, ampak ponuditi hrano in vodo celo svojim sovražnikom (Prg 25,21.22; Rim 12,20.21). Vendar ne pozabite, da je cilj dobrodelnosti, kolikor je mogoče, motivirati osebo in ji omogočiti, da sama poskrbi zase.

Tudi tisti, ki trpijo preganjanje zaradi svoje vere, so posebni Božji malčki, katerih je nebeško kraljestvo (Mt 5,10.11).

Kako pomagati revnim

Morda ste že slišali, da nekateri kritizirajo dobrodelnost kot sredstvo, s katerim vladajoči razredi nadzorujejo revne, ali kot strategijo za preprečevanje konflikta med silami kapitala in dela. Drugi menijo, da socialna pomoč krepi beračenje in parazitsko odvisnost ter onemogoča rehabilitacijsko prizadevanje za opolnomočenje in razvoj posameznika.

Vendar pa Sveto pismo priporoča takojšnje ukrepe (5 Mz 15,11; Iz 58,6.7) za pomoč obubožanim osebam, ki so na poti do gospodarskega okrevanja. Ne glede na sprejete ukrepe mora biti pomoč revnim in trpečim osebam zaščitna. To pomeni, da pomoč revnim ne sme povzročiti nepotrebne odvisnosti od tistih, ki jim pomagajo, in mora revne skušati obvarovati pred izkoriščanjem (5 Mz 15,1.2; 3 Mz 25,9-19). Takšen načrt rehabilitacije vključuje skrb za čustveno in duhovno obnovo ubogih ob spoštovanju njihovega dostojanstva (Iz 58,6-8; Lk 4,16-19).

Kako pomagati

1. Začutite željo po sodelovanju. Verniki cerkve lahko sprejmejo osebni načrt podpore in pomoči nekemu, ki to potrebuje. Lahko tudi sodelujejo pri prostovoljnem delu v izobraževalnem projektu, ki ga vodi cerkev, da bi razvili življenjske spretnosti in osebno rasli.

2. Namenski sklad za revne. Vsak vernik lahko iz družinskega proračuna nameni določen znesek ali odstotek za redno pomoč ljudem v stiski, pa tudi za prispevek k socialnim in razvojnim projektom, ki jih vodi njegova ali njena krajevna cerkev.

Denar, ki ga ima vsak vernik v rokah, naj se razdeli na tri enake dele: (a) najprej Bog – desetine in darovi (Mal 3,8-10, Mt 6,33); (b) družina (1 Tim 5,8) in (c) revni (Gal 2,10, Jak 1,27). Vendar se je pomembno zavedati, da je "desetina določena za posebno uporabo. Ne smemo je obravnavati kot sklad za revne. Posebej naj bi bila namenjena podpori tistim, ki nosijo Božje sporočilo svetu, in ne bi smela biti preusmerjena od tega namena." (Ellen G. White, *Counsels on Stewardship*, str. 103)

Poleg daritev v svetišču Sveto pismo omenja tudi dobrodelnost, ki izhaja iz drugih virov, kot so "nabiranje" (5 Mz 24,19-22; 3 Mz 19,9.10), pravica do nabiranja hrane s tuje njive (5 Mz 23,24.25) in prostovoljne pobude (Prg 29,7; Iz 58,7).

Obstajal je prispevek, ki so ga Izraelci imenovali "druga desetina" (hebr. *ma'aser sheni*) od vsega pridelka (5 Mz 14,28.29; 5 Mz 26,12.13). Ta prispevek je bil namenjen verskim izdatkom družine in za dobrodelnost.

Vsak pobožni Izraelec je moral v Jeruzalemu porabiti desetino pridelka svoje zemlje kot drugo desetino. (Joachim Jeremias, *Jerusalem in the Time of Jesus: An Investigation Into Economic and Social Conditions During the New Testament Period* [Philadelphia: Fortress Press, 1969], str. 28, 57)

Preberi naslednje o drugi desetini iz knjige Ellen G. White, *Očaki in preroki*, poglavje Božja skrb za uboge.

3. Skrb za uboge, ki je znak Božje pravičnosti v kristjanovem življenju. Biti moramo več kot verni, saj so bili Job, bogati mladenič in Zahej bogati in verni. Njihove zgodbe kažejo – v boljšem primeru, kot v primeru Joba in Zaheja, ali v slabšem, kot v primeru bogatega mladeniča –, da našega duhovnega življenja ne sme opredeljevati blagoslov bogastva niti pretvarjanje vernosti, marveč pristen odziv na božansko zapoved, naj pomagamo ubogim in nesrečnim.

V zgodbah teh treh mož je poudarek na njihovi duhovni izkušnji in ne na ubogih osebah, ki bi bile deležne njihove dobrodelnosti. Svetopisemska poročila osvetljujejo duhovno diagnozo vsakega lika v teh treh zgodbah, pri čemer se sklicujejo na dobrodelnost.

Job je razumel, da je bila dobrodelnost Božja pravičnost v njegovem življenju (Job 29,12-16). Zahejevo spreobrnjenje je bilo očitno, ko se je odločil, da bo vrnil vse, kar je vzel, in polovico svojega premoženja dal ubogim (Lk 19,1-10). Za bogatega mladeniča je bilo dajanje vsega revnim priložnost, da postane učenec Kralja kraljev in si morda reši življenje v uničenju Jeruzalema približno štirideset let pozneje. Dati vse svoje premoženje revnim je mladeniča ločilo od odrešitve (Mt 19,16-22). Žalostno je, da je mladenič svoje imetje cenil bolj kot tistega, ki mu je dal moč, da bogastvo pridobi.

Uporaba

Skrb za uboge je božanska zavezna zapoved (5 Mz 15,7) in izraz čiste vere pred Bogom (Jak 1,27).

1. Kaj imajo skupnega zapoved o desetini in krščanska radodarnost?
2. Kaj so razlike in podobnosti med blaginjo in krščansko dobrodelnostjo? (1 Kor 13,1-3)

Kristusu pomagamo, kadar skrbimo za trpeče (Mt 25,35-46).

Nekdo v razredu naj glasno prebere spodnji navedek. Potem se pogovarjajte o vprašanjih, ki sledijo.

"Videla sem, da so po Božji previdnosti vdove in sirote, slepi, gluhi, hromi in različno prizadete osebe v tesnem krščanskem odnosu z njegovo cerkvijo; to je namenjeno preizkušanju njegovega ljudstva in razvijanju njihovega pravega značaja." (Ellen G. White, Testimonies for the Church, zv. 3, str. 511)

Zakaj je pomembno, da koncept dobrodelnosti v našem krščanskem življenju razumemo kot zapoved ljubezni in ne kot izbiro? Kako dobrodelnost naredi našo izpoved vere pristno?

"Tisti na Kristusovi levici, ki so ga prezrli v osebi ubogih in trpečih, se niso zavedali svoje krivde. Satan jih je zaslepil; niso dojeli, kaj dolgujejo svojim bratom. Bili so zatopljeni sami vase in niso skrbeli za potrebe drugih." (E. G. White: Jezusovo življenje, str. 564)

Zakaj pred Bogom ne moremo trditi, da nismo poznali obsega naše dolžnosti do ubogih in trpečih? Zdaj, ko to vemo, kakšen bo naš odziv v prihodnje?

8. NAČRTOVATI ZA USPEH

Splošni pregled

Sveto pismo nas uči, da naj bi služili Gospodu že od mladosti (Prd 12,1) ter delali z vso močjo (Prd 9,10) in prizadevnostjo (Prg 14,23; 2 Tes 3,8). Poleg tega moramo iskati Gospodov nasvet pri vsem, kar nameravamo uresničiti (Prg 3,5).

Ko iščemo Gospodov nasvet, On usmerja naše poti (Prg 3,6). To božansko vodstvo je pomembno pri oblikovanju uspešne družine s preudarnim zakoncem od Gospoda (Prg 19,14; 2 Kor 6,14.15).

Vendar pa je lahko vera v božansko vodstvo, tudi če delamo vse prav, na preizkušnji zaradi nepredvidenih okoliščin, ki jih ni mogoče po človeško razložiti in na katere ne moremo vplivati. Takšni preizkusi se lahko zgodijo zaradi zakonskih sporov, izgube premoženja ali zdravja ter smrti ljubljenih oseb (Prd 5,13.14; Job 2,2-8). Lahko smo hvaležni, da Gospodovo vodstvo v času takšnih težav in po njih tudi obnavlja (Joz 1,9; Jn 16,33; Heb 13,5). Če nas težave česa naučijo, je to grenka lekcija, da sta nam željena uspeh in materialna blaginja lahko odvzeta brez opozorila. Tako s svetopisemskega vidika bogastvo in premoženje nista dovolj za opredelitev uspeha. Zadovoljstvo (Prg 15,16; 1 Tim 6,6.8), služenje Gospodu z veseljem (Lk 1,47; Ps 126,3) in zaupanje v njegovo previdnost (Mt 6,24-34; Ps 37,25) so veliko večji zakladi.

Ko Bog podeli materialno blaginjo, pričakuje, da ga bomo počastili s tem, kar nam daje (Raz 3,9.10). Kot prejemniki takšne velikodušnosti se moramo vedno zavedati, da pravi uspeh ni odvisen od bogastva, tudi tistega, ki ga podari Bog. Pravi uspeh pomeni biti zvest oskrbnik ne glede na okoliščine, v katerih se znajdemo. V blaginji, nesreči, zdravju ali bolezni moramo biti zvesti do smrti, da bomo na koncu podedovali krono življenja (Raz 2,10).

Razlaga

Uspeh v življenju lahko opredelimo na več načinov, odvisno od referenčnega okvira ali prevladujočih konceptov kulture. Če se uspeh meri izključno z materialnimi dobrinami ali človeškimi dosežki, je jasno, da je referenčni okvir sekularna miselnost. Dolgo življenje in materialne dobrine so v skladu s Svetim pismom (Prg 3,16), vendar tega na tem svetu ni mogoče vedno doseči.

Greh bo našel način, da bo zaradi del mesa življenje postalo breme in brez smisla tudi za ljudi, ki živijo v gospodarsko naprednejših deželah (Gal 5,19-21). Toda Jezus je prišel, da bi ponudil "življenje v izobilju" (Jn 10,10). To je pot resničnega uspeha.

Pogoji pravega uspeha

1. Najprej Bog. Uspeh v materialnem in duhovnem življenju je odvisen od tega, ali je Bog na prvem mestu (Mt 6,33; 5 Mz 28,1-14). Bog nas nato poziva, naj se držimo njegovih zapovedi, da bi nas utrdil kot sveto ljudstvo (5 Mz 28,9), ki se imenuje po njegovem imenu (5 Mz 28,10). Nato z materialnimi blagoslovi postavi svoje ljudstvo in svoje ime visoko nad vse narode (5 Mz 28,1; Mal 3,12).

Naše razumevanje je nepopolno. Obstajajo poti, ki se zdijo pravilne, a niso dobre (Prg 16,25). Zato moramo zaupati v Gospoda, da bo usmerjal naše poti (Prg 3,5-8).

2. Marljivost: V Svetem pismu se izraz marljivost nanaša na nekoga, ki je hiter, spreten in pripravljen (hebr. *mahir*) (Prg 22,29). Drug pomen besede marljiv je oster, vnet in ostroumen (hebr. *harutz*), kar velja za nekoga, ki je učinkovit (Prg 13,4). Tako je marljiva oseba nekdo, ki deluje hitro in kompetentno. Lenoba in brezdelje nista združljiva z uspehom.

3. Blaginja in poštenost: Jožef je bil uspešen, ker je bil z njim Gospod, kot piše v 1 Mz 39,2-5. V tem besedilu iz 1. Mojzesove knjige biti "uspešen" (hebrejsko: *tsalah*) pomeni "napredovati", "dobičkonosen" ali "biti dober". Jožef ni bil žrtev okoliščin ali brezdelja, saj je "napredoval" in poskrbel, da so se stvari zgodile. Izkoristil je priložnosti, pri čemer se je vedno posvetoval z Gospodom, in posledično je bil odličen v tem, kar je počel.

Poleg tega je Jožef našel naklonjenost v očeh Potifarja, ki mu je popolnoma zaupal in mu v roke položil vse, kar je imel. Obseg te odgovornosti kaže, da je bil Jožef poleg tega, da je bil zelo dober v tem, kar je počel, tudi pokončen, pošten in vreden zaupanja. Svet na vseh življenjskih področjih potrebuje ljudi, kot je bil Jožef.

"Svet najbolj potrebuje ljudi, ki jih ni mogoče ne kupiti ali prodati, so v globini svoje duši zvesti in pošteni, se greha ne bojijo imenovati greha s pravim imenom, je njihova vest zvesta dolžnosti kakor magnetna igla polu in zagovarjajo pravičnost, četudi bi se zrušilo nebo." (Ellen G. White, Vzgoja, str. 51)

4. Razumevanje omejitev posvetnega uspeha: Običajno ljudje štejejo za uspeh samo materialne blagoslove, pri čemer pa ne upoštevajo pomembnejših neotipljivih darov, kot so zdravje, radost, močne socialne in družinske vezi ter učinkovito molitveno življenje.

Žal je treba povedati, da teh neoprijemljivih dobrin ne pridobimo naenkrat. Še huje, te darove lahko celo žrtvujemo za doseganje posvetnega uspeha. Zato je bolje imeti manj materialnih dobrin "v Gospodovem strahu" kot imeti veliko denarja, ki prinaša skrbi in stiske (Prg 15,16; Prd 4,6).

Človek, ki nakopiči veliko bogastvo, lahko ima veliko reči (Prd 10,19). A ta posameznik morda ne bo imel tega, česar se ne da kupiti z denarjem, recimo svobode in miru, da bi užival svoje imetje (Prd 5,19), in dar Duha (Apd 8,20 = s sadom pravičnosti; Gal 5,22).

Uspeh z veliko premoženja in privilegirani položaji ne naredijo človeka nujno boljšega in ga lahko še bolj vabijo v skušnjavo (1 Tim 6,9.10).

Poleg tega je materialni uspeh negotov. Obstajajo imetja, ki postanejo škodljiva za svoje lastnike, namesto da bi jim koristila, imetja, ki jih lahko nepričakovano izgubimo (Prd 5,13.14). Velikokrat ambicija, da bi zaslužili veliko denarja, postane sama sebi namen, ko želimo imeti več, tudi če ne moremo uživati v vsem, kar smo pridobili (Prd 4,6-8). Še huje, lahko se zgodi, da bo v tem užival nekdo, ki ni storil ničesar, da bi pridobil to težko prisluženo bogastvo (Prd 6,2).

Primeri uspeha

1. Uspeh in modrost: V različnih svetopisemskih besedilih lahko besedo, ki se v Svetem pismu uporablja za srečo (v hebrejščini: *sakal*), prevedemo kot "uspeh", "biti preudaren" in "modro razumeti". Ta beseda je uporabljena v zvezi z Jozuetom pri zmagi nad Kanaanom (Joz 1,7.8) in v zvezi z Davidom, ko je bil uspešen v svojih vojaških bitkah (1 Sam 18,5.14.15). Vsa modrost in preudarnost, ki vodita k resničnemu uspehu, prihajata od

Boga (Prg 9,10). Ta svetopisemska resnica je morda razlog, da lahko iste besede (*sakal*) v teh primerih prevedemo kot modrost in uspeh.

2. Uspeh v zakonu in družini: Zakon in družina sta odvisna od modrih in uspešnih (hebrejsko: *sakal*) zakoncev, zato je modra (*sakal*) ženska od Gospoda (Prg 19,14). Po drugi strani pa obstajajo nespametni možje, kot je bil Nabal (1 Sam 25,25), katerih aroganca in neumnost sta lahko škodljivi.

Iz zgodbe o Abrahamovem iskanju neveste za Izaka se lahko naučimo dragocenih načel o zakonski zvezi, ki nas lahko vodijo. Abraham je zaupal Bogu, da bo našel ženo za njegovega sina (1 Mz 24,7). Abrahamov služabnik je v odgovor na gospodarjevo vero prizadevno iskal bodočo nevesto in molil h Gospodu za božansko vodstvo (1 Mz 24,12). Ko je tudi Izak razmišljal in molil na polju (1 Mz 24,63), mu je Bog pripeljal Rebeko za ženo. Na enak način mora tudi kristjanka moliti, da ji Bog zagotovi modrega in preudarnega (*sakal*) moža ter finančno stabilen in uspešen dom.

3. Uspeh v vsaki situaciji. Bog je želel odpreti nebeška okna, skozi katera bi izlival blagoslove na Izrael, da bi rastle (heb. *ashar*) in napredovali po njegovem načrtu, ki je bil narediti jih za blagoslov vsem narodom. Ta blagoslov je bil odvisen od zvestobe naroda pri vračanju desetnin in darov (Mal 3,10-12). V grškem prevodu Stare zaveze, ki so ga prevedli Judje (LXX), je bila beseda »napredek« prevedena v grščino z besedo *makarioi*, kar pomeni blagoslovljen ali srečen (Mal 3,12). Ta blagoslov (*makarioi*) bi pritegnil pozornost vseh narodov in jih usmeriti na Gospodovo ime.

V blagih Jezus opredeli kot srečne (gr. *makarioi*) tiste, ki so ubogi v duhu, krotki, usmiljeni, ustvarjalci miru in čisti po srcu (Mt 5,1-9). Jezus izpostavi še eno skupino srečnežev (*makarioi*): tiste, ki so preganjani in krivo obtoženi zaradi njegovega imena (Mt 5,10-11), pa tudi tiste, ki potrpežljivo prenašajo preizkušnje in stiske zaradi svoje vere (Jak 5,11).

Po drugi strani pa mnogi storijo vse, kar je prav, vendar se nerazložljivo zgodijo nepredvideni dogodki, ki hudo preizkusijo njihovo vero: nesreča, bolezen, bankrot in izguba ljubljene osebe. Potrpežljivost, s katero se ti posamezniki soočajo s takimi preizkušnjami, ne da bi izgubili vero, jih uvršča med tiste, ki so pred Bogom blagoslovljeni, srečni in uspešni, kot je bil Job (Jak 5,10-11). Njihovo življenje je bilo uspešno, ker so bili zvesti ne glede na okoliščine (Raz 2,10).

Zato nas Bog rad blagoslovi z materialnimi dobrinami, vendar se to ne zgodi vedno, in sicer zaradi nam neznanih razmer v spopadu med dobrim in zlom (Job 1,8-22). (Glej Ellen G. White, *Counsels on Stewardship*, str. 209)

Vendar pa smo lahko po milosti uspešni pri ključnem življenjskem eksistencialnem izzivu, da Boga vedno postavimo na prvo mesto (Mt 6,33).

Uporaba

Nekdo v razredu naj glasno prebere spodnje navedke. Potem se pogovarjajte o vprašanjih, ki sledijo.

Navidezen uspeh

"Zlo zmaguje le na videz, ne v resnici." (Ellen G. White, Vzgoja, str. 95)

Kako se ne vznemirjati zaradi očitnega uspeha ljudi, ki se ne bojijo Boga (Ps 73,2-20)?

Navidezen neuspeh

"Naši načrti pogosto spodletijo, da bi bili Božji načrti za nas popolnoma uspešni. Šele v prihodnjem življenju bomo videli in si razjasnili zaplete in skrivnosti življenja, ki so tako dražili in razočarali naše upe. Videli bomo, da so bile molitve in upi glede določenih stvari, ki pa jih nismo prejeli, med našimi največjimi blagoslovi." (Ellen G. White, Our High Calling, str. 318).

Kako nas ta citat potolaži ob lastnih izgubah, neizpolnjenih pričakovanjih in razblinjenih upih v tem življenju? Poleg tega, kako nam občutki, izraženi v njem, pomagajo, da se ne vznemirjamo zaradi očitnega neuspeha vernikov (1 Kor 13,7; 1 Pt 1,6.7; 1 Pt 4,16)?

Načela za pravi uspeh

"Ni področja zakonitega poslovanja, za katero Sveto pismo ne bi nudilo pomembnih smernic. Njegova načela marljivosti, poštenosti, varčnosti, zmernosti in neoporečnosti pomenijo skrivnost pravega uspeha." (Ellen G. White, Vzgoja, str. 119).

1. Zakaj so svetopisemska načela za uspeh tako pomembna (Prd 7,12; Prg 3,13-18)?
2. Kako lahko družbeno in finančno uspevamo, ne da bi na tej poti izgubili vero ali postali plen ljubezni do mamona (Mt 6,33; 1 Let 29,14-16; Prg 3,9.10)?

9. VARUJTE SE POHLEPNOSTI

Splošni pregled

Pohlep, ki je oblika poželenja, rodi greh, katerega posledica je smrt (Jak 1,15; glej tudi Jud 1,18). Pohlep je prekršek zakona nesebične ljubezni (1 Kor 13,5). Po drugi strani pa je zadovoljno pobožno življenje velika pridobitev (1 Tim 6,6-10).

Pohlep ne pozna meja, tudi kadar gre za sveto, kar v Svetem pismu prepogosto dokazujejo življenja ljudi in angelov. Lucifer se je v nebesih želel povzdigniti (Iz 14,12-14). Tudi danes si človeštvo na zemlji še naprej želi tisto, kar pripada samo Bogu. Med padcem Jeriha je Ahan vzel del tistega, kar je bilo posvečeno za Gospodovo zakladnico (Joz 6,19.24; Joz 7,20.21). Juda je bil tat in je kradel iz denarnice (Jn 12,4-6). Ananija in Safira sta ob pojavu Duha v cerkvi lagala, ker sta si želela del obljubljenega (Apd 5,1-10). Celu izvoljeno ljudstvo je po osvoboditvi iz izgnanstva okradlo Boga (Mal 3,8-10).

Rešitev za ta pohlep in poželenje je v tem, da hodimo v Duhu in ne po mesu (Gal 5,22; Rim 8,4-9). Tisti, ki ne poznajo Boga, hodijo v strasti poželenja ali požrešnosti (1 Tes 4,5). Tisti, ki sledijo Jezusu, pa se odpovejo sami sebi in vzamejo svoj križ (Lk 9,23) ter tako ubežijo pokvarjenosti, ki je v svetu zaradi poželenja (2 Pt 1,4).

S posnemanjem Boga, darovalca vsega – tudi tistega, kar mu dajemo (1 Let 29,14) –, hodimo v ljubezni, tako kot je hodil Jezus. Ljubezen do grešnikov je navdihnila Jezusa, da se je nesebično daroval za nas kot daritev in žrtev (Ef 5,1.2). Življenje, ki ga vodi Jezusova milost, ki je Beseda, ki je postala meso, in molitev, bosta potrdila svetopisemsko resnico, da je "večja sreča dajati kakor prejemati" (Apd 20,35) in da "Bog ljubi veselega darovalca" (2 Kor 9,7).

Razlaga

Želja in poželenje

1. V Novi zavezi se za željo uporablja beseda *epithymia* (grško), ki lahko pomeni "poželenje", "želja" ali "poželenje mesa" (Jak 1,14; 1 Jn 2,16.17). Pred spreobrnjenjem smo hodili v poželenju (*epithymia*) mesa (Ef 2,3). Ker človeštvo ne pozna Boga, sledi poželenjem (*epithymia*) svojega srca (Rim 1,21-24). Po drugi strani pa si Pavel želi (*epithymia*) videti svoje brate (Rim 15,23) in želi (*epithymia*) biti s Kristusom (Flp 1,23).

Glede na zgornji pomen je želja lahko dobra ali slaba. Zato nam apostol Pavel svetuje, naj umorimo greh, katerega del so zle želje (*kakós epithymia*), ki so škodljive in nezdrave, ter požrešnost (*pleoneksia*), ki je malikovanje (Kol 3,5).

2. V nasprotju s tem je za požrešnost še posebej značilna pretirana želja po bogastvu ali premoženju ali po tuji lastnini.

Apostol Pavel uporablja besedo "požrešnost" (gr. *pleoneksia*) v pomenu želeči si dobička (Ef 5,5). Tudi Jezus povezuje požrešnost z obiljem materialnih dobrin (Lk 12,15). Pohlep se lahko uporablja tudi za pretirano ali nezakonito željo po nečem.

Poželenje (*pleoneksia*) ali slaba želja (*kakós epithymia*) izkrivlja grešnikovo dožemanje, ker gre za želje brez samokontrole (Gal 5,22) in ker zaradi poveličevanja materialnih stvari (imetja) namesto Stvarnika vodi v malikovanje (Ef 5,5).

Primeri opozoril

1. Lucifer si je želel prisvojiti Božji položaj oz. prestol (Iz 14,12-14) in pravico do čaščenja (Mt 4,9), s čimer bi se povzdignil in postavil stvarstvo na mesto Stvarnika. Ker pa mu v nebesih ni uspelo, je svojo zlobno pozornost preusmeril na človeštvo ter spodbujal greh in požrešnost, da bi uničil Gospodov zaklad na zemlji (Mal 3,8-10).

Toda Gospod poziva vernike, naj se obrnejo k njemu (Mal 3,7.8), in obljublja neizmerne blagoslove (Mal 3,10-12), ki so boljši od koristi, pridobljenih iz požrešnosti.

2. Ahan je priznal, da si je poželed (hebrejsko: *hamad*) svete predmete iz Gospodovega zaklada (Joz 6,18.19; Joz 7,21). *Hamad* pomeni željo in tudi "poželenje", "pohlep", "lepota", "okusna stvar", "užitek", "prijetno" in "dragocena stvar". Ta beseda je uporabljena v deseti zapovedi, ki prepoveduje poželenje oz. požrešnost (2 Mz 20,17). Tako se lahko tudi greh začne z željo po dobrih, a prepovedanih stvareh.

Tako grška različica Stare zaveze, ki so jo prevedli Judje (LXX), kot tudi spisi apostola Pavla hebrejsko besedo *hamad* v deseti zapovedi prevajajo z grško besedo *epithymia*, kar pomeni tudi želja (Rim 7,7; Rim 13,9). Toda to željo ali privlačnost (*hamad*) po prepovedani lepoti in užitku lahko premagamo s čuječnostjo in molitvijo (Mt 26,41). Če Bog ni na prvem mestu v človekovem življenju (Mt 6,33), bo želja, tudi če je sprva nedolžna in zakonita, zadovoljena brez samoobvladovanja (Gal 5,22), kar pa vodi v greh.

Ahan si je želel prepovedano. Ko je bil njegov greh razkrit, je, zaslepljen s pohlepom (*hamad*), še naprej opisoval ukradeno oblačilo kot "dobro" ali "lepo" (Joz 7,21). Toda lepota in vrednost nečesa ne opravičujeta ali zmanjšujeta krivde za greh.

3. Eva (1 Mz 3,6) je razumela, da je drevo dobro, prijetno in zaželeno (*hamad*), in je jedla prepovedani sad. V raju je kršila načelo desete zapovedi. Spet je tu nauk, da nekaj lepega, dobrega in zaželenega (*hamad* in *epithymia*), kar je v Edenu vodilo v greh, vodi v greh tudi po padcu (Jak 1,14; 1 Jn 2,16.17).

4. Judova izkušnja (Jn 12,1-8) je opozorilo, da vodstveni položaji in čudežni dogodki sami po sebi ne omejujejo požrešnosti v človeškem srcu. Kot eden izmed dvanajstih učencev je Juda na svoja ušesa slišal Učitelja, sodeloval pri neverjetnih čudežih in bil Gospodov blagajnik. Vendar je Juda kradel od darov, namenjenih Kristusovemu delu (Jn 12,5.6), in si prisvojil drag dar, ki ga je Jezusu podarilo hvaležno in skesano srce. Juda in še nekateri drugi niso odobraval Marijinega darila Odrešeniku, ker so menili, da je maziljenje Jezusa potrata denarja za darove. Menili so, da bi ta denar lahko bolje uporabili, če bi ga dali revnim (Mr 14,4.5). Ali pa ga je morda Juda hotel zase?

Poleg oskrbovanja za Gospodovo delo (Mal 3,10) imajo desetine in daritve za zvestega častilca še druge duhovne pomene, in sicer povelečevanje Gospodovega imena (Mal 1,11), približevanje darovalca Gospodu (Mal 3,7.8), čaščenje Boga (Prg 3,9) in slavljenje (Ps 66,13). Zato Mariji nagrada (Jn 12,3-8) ne bo odvzeta. Zanj je bilo umivanje Jezusovih nog s parfumom, vrednim več kot tristo dni dela, premalo. S tem, ko je Marija pokleknila in s svojimi lasmi osušila Gospodove noge, je tudi sebe darovala kot daritev. V tem duhu se zvestemu darovalcu nagrada nikoli ne bo odvzela:

"Požrtvovalni in posvečeni, ki vračajo Bogu, kar je njegovo, kakor se od njih zahteva, bodo nagrajeni po svojih delih. Tudi če so tako posvečena sredstva napačno uporabljena in ne

dosežejo cilja, ki ga je imel darovalec v mislih, tj. Božjo slavo in odrešenje duš, tisti, ki so se žrtvovali v iskrenosti duše in s ciljem na Božjo slavo, ne bodo izgubili svoje nagrade." (Ellen G. White, Testimonies for the Church, zv. 2, str. 519)

5. Ananija in Safira sta zgled (Apd 5,1-11). 3. Mojzesova knjiga določa, da je treba denar od prodaje premoženja dati kot daritev v svetiščno zakladnico (3 Mz 27,8-33). Desetina je prav tako vključena v seznam svetih stvari (3 Mz 27,31-33; Mal 3,10). Vendar pa 3 Mz 27 poudarja, da mora vse, kar naj bi bilo posvečeno Gospodu, v skladu z zakonom o odkupu (3 Mz 27,8.11-13.25.27.31.32) najprej oceniti duhovnik, preden se proda ali odkupi.

Ta duhovnikova ocena lahko kaže na namen prepričati, da bi se zaradi podcenjenosti podarjenega ali odkupljenega predmeta pojavila požrešnost. Lahko pa je bila duhovnikova ocena uvedena zato, da bi preprečila, da bi vernik zadržal del prihodka.

Ker duhovniki niso več nadzorovali ocenjevanja premoženja, ki naj bi se prodalo, ali poznejšega izplačila zneska, danega kot darilo, je bila določitev cene prodanega premoženja odvisna samo od Ananijeve in Safirine vesti. Toda Ananija in Safira sta lagala, da bi zase obdržala del tistega, kar sta obljubila.

Vendar pa v Novi zavezi desetine in darovi ostajajo svete in nedotakljivi, tako kot so to bili v Stari zavezi. To zapoved podpira neposredno razodetje samega Gospoda (Heb 2,1-4) in Svetega Duha (Apd 5,1-11).

Kadarkoli je prišlo do duhovne reforme, se je liberalnost ljudstva obnovila v jasno znamenje oživitve (2 Mz 35,20-29; 2 Let 31,1-12; Mal 3,6-12; Apd 4,34-37). Toda na Ananija in Safiro izlitje Svetega Duha ni naredilo zadostnega vtisa, zato sta žela posledice. Ko bi bila Ananija in Safira uspešna pri svoji goljufiji, bi bila verodostojnost apostolov in božanska legitimnost cerkve omajana že na začetku. Čeprav danes ne prihaja do enake takojšnje sodbe, bo prišel dan, ko bodo vsi podali natančno poročilo Gospodu za vse, kar so storili dobrega ali slabega (Prd 12,13.14).

"Ta zgled Božjega sovraštva do pohlepnosti, goljufije in hinavščine je bil dan kot opozorilo za nevarnost za vse prihodnje rodove, ne pa samo za prvotno cerkev. Ananija in Safira sta gojila pohlepnost. ... Prostovoljni darovi in desetine so dohodek Gospodovega dela." (Ellen G. White, Dejanja apostolov, str. 49)

Uporaba

Nekdo iz razreda naj glasno prebere spodnje navedke. Potem se v razredu pogovarjajte o vprašanjih, ki sledijo.

Zdravilo za pohlep

"Stalna, odrekanja polna dobrota je Božje zdravilo za rakasta greha sebičnosti in požrešnosti. . . . On je določil, da naj bi dajanje postalo navada, da bi preprečilo nevarni in goljufivi greh požrešnosti. Nenehno dajanje izstrada požrešnost do smrti." (Ellen G. White, The Adventist Home, str. 370).

1. Požrtvovalna dobrota je lahko neprenovljenemu človeškemu srcu tuja. Kako lahko gojimo navado samoopovedovalne dobrohotnosti in uživamo v tem, da smo velikodušni, ter se tako osvobodimo pohlepa?

2. Kako lahko ljudi vključimo v akcije za krepitev zvestobe pri desetinah, darovih in rednih donacijah za dobrodelne in misijonske potrebe?

Velikodušnost in Sveti Duh

"Ta velikodušnost vernikov je bila sad izlivanja Svetega Duha. Tisti, ki so sprejeli evangelij, so bili "enega srca in enega duha" (Dej 4,32). Vodila jih je skupna želja – uspeh poslanstva, ki jim je bilo zaupano in v njihovem življenju ni bilo prostora za pohlepnost." (Ellen G. White, Dejanja apostolov, str. 47)

"Pozneje pa sta (Ananija in Safira) žalila Svetega Duha, ker sta dovolila, da je nad njima zagospodarila pohlepnost." (Ellen G. White, Dejanja apostolov, str. 48)

1. Krščanska velikodušnost je sad delovanja Svetega Duha v našem življenju. Pohlep je nasprotno. Kaj bi pokazala vaša duhovna samoocena, če bi razmislili o zvestobi, pogostosti in velikodušnosti, s katero prispevate za cerkvene dobrodelne in misijonske projekte? (Preberi tudi 2 Kor 13,5.)

10. VRAČATI

Splošni pregled

Zaupati moramo Bogu (Mt 6,24-27) in ne staviti svojega zaupanja in ljubezni v denar (Mt 6,24). Lahko skrbimo za svojo lastnino (Prg 27,23), smo preudarni (Prg 6,8; Prg 10,5) in to brez skrbi (Mt 6,34) ter svoje življenje posvetimo oznanjevanju Božje moči (Ps 71,18). Ko ostarimo in smo šibki (Prd 12,1-8), lahko z njegovo pomočjo (Ps 92,14) še vedno obrodimo sad za Gospoda (Ps 71,17.18), saj obljublja, da bo skrbel za nas (Iz 46,4; Ps 92,12.14). Potem bomo imeli mir, ko se bo naš življenjski dih vrnil k Stvarniku, ki je vse ustvaril (Kol 1,16).

Naše življenje in bogastvo ne trajata večno (Prg 27,24), naša lastnina bo prešla na druge (Ps 49,10) in ničesar ne moremo vzeti s seboj po tem življenju (Prd 5,15). Zato kadar je le mogoče, "dobri zapušča dediščino sinovom svojih sinov." (Prg 13,22) Vendar mora to storiti tako, da se izogne sporom med njimi. Pri sestavljanju oporoke ne smemo misliti le na svoje zemeljske interese in pozabiti biti velikodušni do Boga. Tako ravnanje je bilo pogubno za nespametnega bogataša v Jezusovi priliki (Lk 12,19.20).

Ko priznamo, kaj vse nam pomeni Bog (Ps 24,1), in živimo njemu v slavo (1 Kor 10,31), usmerjamo svoje misli na nevidno, ki je večno (2 Kor 4,8). Čakamo na mesto, ki ima temelje (Heb 11,10) in katerega graditelj in oblikovalec je Bog, namesto da bi ves svoj čas in pozornost vlagali v kopičenje začasnega bogastva (1 Tim 6,17).

Z vlaganjem v Božje delo (Mal 3,8-10) za seboj pustimo dediščino vere. Ko bomo nekega dne počivali od našega dela, nam bodo naša dobra dela sledila (Raz 14,13), saj bo Bog v njih poveličan, tudi ko nas ne bo.

Razlaga

Zaupaj v Boga

Vse je prišlo po Bogu Sinu in je bilo ustvarjeno zanj (Kol 1,16). Ker pa denar "plača vse" (Prd 10,19), se ga oklepamo, čeprav smo le začasni skrbniki teh sredstev. Sveto pismo obsoja nagnjenost k ljubezni do denarja (1 Tim 6,10; Mt 6,24).

Zamenjati zaupanje v Boga z ljubeznijo in upanjem v ustvarjene stvari, je neumnost (Jer 5,4; Rim 1,21.22). Bog te dobe izkrivlja naše razumevanje resničnosti in slepi naš um, tako da ne moremo videti Božje slave v Kristusu (2 Kor 4,3.4).

Brez vere izgubimo trden temelj upanja (Heb 1,1). Napadata nas strah pred smrtjo (Heb 2,15) in tesnoba (Mt 6,34). Tako se trmasto oklepamo stvari in se upiramo zapovedi, naj vrnemo Bogu, kar mu pripada.

Če se potem, ko Bogu nismo dali, kar mu pripada, vrnemo k Bogu (Mal 3,7), bo vera prinesla upanje, odrešitev in dobra dela (Ef 2,8-10). Božja ljubezen bo pregnala naš strah (1 Jn 4,18) in zasvetilo bo upanje, saj nas Bog ne bo nikoli pustil samih in nas ne bo zapustil (Heb 13,5).

Priprave na prihodnost

Delo v raju je bilo del užitkov (1 Mz 2,15). Po grehu je bilo preživetje odvisno od "dela" in "znoja tvojega obraza" (1 Mz 3,17-19). Sveto pismo nam nalaga, naj se, ukvarjamo s poštenim delom (2 Mz 20,9), dokler smo sposobni delati, in skrbimo za svojo lastnino (Prg 27,23) ter poskrbimo za prihodnost (Prg 6,8; Prg 10,5).

Vendar s starostjo postajamo šibkejši (Prd 12,1-8) in prosimo Boga, naj nas ne zapusti (Ps 71,18). Kljub telesnemu propadanju lahko še vedno obrodimo sadove za Boga (Ps 92,14), ki je obljubil, da bo skrbel za nas v starosti (Iz 46,4).

Bogastvo ni večno (Prg 27,24), naše imetje bo prešlo na druge (Ps 49,10) in ničesar ne moremo vzeti s seboj po tem življenju (Prd 5,15). Zaradi tega si moramo prizadevati, da bi Boga počastili zdaj (Prg 3,9.10).

Blagoslovi

Bog nam daje blagoslove in odrešenje skupaj s pooblastilom, da te blagoslove prenesemo na prihodnje rodove. V Stari zavezi ima beseda "zaveza" tudi pomen oporoke s pogojnimi klavzulami, da upravičenci prejmejo dediščino.

V to božansko voljo so vključeni materialni blagoslovi, kot so dežela Kanaan (1 Mz 15,18), postati velik narod (1 Mz 12,2; 1 Mz 15,5) in veliko materialno imetje (5 Mz 28,11). Obstajajo tudi duhovne obljube: Mesija (Gal 3,16) in naročilo, da te blagoslove ponese vsem narodom (1 Mz 12,3; Gal 3,8.14). Vsi, ki živijo po veri, so upravičenci te oporoke in prejmejo naročilo ter se jim ni treba bati, saj so pod Božjo milostjo.

Nova zaveza prav tako predstavlja pomen te zapuščine materialnih in duhovnih blagoslovov, ki jih je Bog namenil svojemu ljudstvu. Grška beseda *diatheke* (Gal 3,15-18; Heb 9,16.17) pomeni oporočo in zadnjo željo oporočitelja v smislu enostranskega odnosa. V tej ureditvi mora dedič po veri le sprejeti ponudbo. Mi, ki smo upravičenci oporoke (*diatheke*), izvršene s Kristusovo krvjo (Mt 26,28), smo dobili odgovornost, da prihodnjim rodovom posredujemo zapuščino te oporoke (1 Mz 9,9; 1 Mz 17,9), ki se odraža v patriarhalnih blagoslovih (Heb 6,13-18) in poslanstvu cerkve, da oznanja vsem narodom (Mt 28,19).

Vrnite Gospodovo zapuščino

Vse blagoslove, prejete v času našega življenja, moramo zvesto uporabljati za poveljanje Boga (1 Kor 10,31; Mal 3,8-10). Njega poveljujemo tako, da vse, kar nam je dal, delimo neposredno s cerkvijo in po njej. Svetopisemski primeri, ki dokazujejo to načelo, so naslednji:

Abraham: Bog je pohvalil Abrahama, ker je svoji družini "po" njem naročil, naj po njegovi smrti še naprej služi Gospodu (1 Mz 18,17-19).

David: David je za dediča določil svojega sina Salomona. David je sinu prav tako zagotovil materialno in duhovno dediščino za nadaljevanje dela, ki mu ga je Bog zaupal in ga David sam osebno ni mogel opraviti.

Potem ko je bil David vse življenje velikodušen do Božjega dela, je v svoji starosti za gradnjo templja ponudil sredstva, ki jih je pripravil on osebno in njegovo kraljestvo (1 Let 29,2.3). To delo naj bi se začelo približno tri leta po njegovi smrti (2 Let 3,2) in naj bi služilo kot pričevanje vsem narodom (2 Let 6,32.33).

Več stoletij je bil tempelj močan misijonski projekt, ki ga je prvotno načrtoval in financiral David in je v hišo molitve, namenjeno vsem narodom, privabil milijone ljudi (Iz 56,3-7). To delo se je uresničilo le zaradi Davidove odločenosti, da bo Bogu vrnil, kar je od njega prejel v svojem življenju in ob njegovem koncu (1 Let 29,14).

Davidova zgodba nam kaže, da naša predanost Bogu traja vse življenje. Če kakor David vlagamo v Božje kraljestvo v tem življenju, bomo za seboj pustili zapuščino, ki se bo nadaljevala tudi ko nas več ne bo. Zato moramo urediti svoje zadeve. Ta naloga lahko vključuje urejanje našega premoženja in skrb za naše dediče, da bodo lahko tudi po naši smrti pričevali za Kristusa.

Naš delež v zavezi

Jezus je z nami obnovil božansko zavezo (Mr 14,24; Heb 12,24), ki naj se oznanja vsemu svetu (Mt 28,19). Tako kot pri Abrahamu in Davidu naj bi materialna lastnina in duhovna zapuščina, ki nam jo daje Bog, še naprej spodbujali nasledstvo evangelija v družini in cerkvi za odrešenje vseh narodov.

Božanska zaveza Božjemu ljudstvu nam nalaga zvestobo in velikodušnost pri desetinah in darovih. Takšno zvesto in velikodušno dajanje bo na narode naredilo vtis, da blagoslovi, ki jih prejema Božje ljudstvo (Mal 3,12), izvirajo iz poslušnosti Bogu. Blagoslovi naj bi se za vedno razširili na otroke (5 Mz 12,28). Zato so med duhovnimi prebujenji v tempelj prinašali tudi premoženje (2 Mz 35,20-29; 2 Let 31,1-12; Neh 10,37.38; Mal 3,6-12) ali pa so ga v novozaveznem času položili k nogam apostolov (Apd 2, Apd 4,34-37).

"Iz Božje besede sveti obilo svetlobe in treba se je prebuditi in zavedati zapostavljenih priložnosti. Ko bodo vsi v desetinah in darovih zvesto vračali Bogu, kar je njegovo, se bo odprla pot, da bo svet slišal sporočilo za ta čas. . . . Če bi Božje ljudstvo izpolnilo Božji namen in svetu posredovalo sporočilo usmiljenja, bi Kristus že prišel na zemljo in svetniki bi bili pozdravljeni v Božje mesto." (Ellen G. White, Testimonies for the Church, zv. 6, str. 449, 450.)

Zavezo (evangelij), oznanjeno Abrahamu (Gal 3,8), je treba oznaniti s pridiganjem najprej tistim, ki so nam najbližji (kot v času očakov), nato pa vse do konca sveta. Le tako bodo tako Judje kot pogani blagoslovljeni z dediščino vere, ki nam jo je predala družina ali cerkev (Iz 52,10; Apd 1,8; Apd 13,47). Sporočilo, da "njihova dela gredo za njimi" (Raz 14,13), kaže, da bosta naš osebni zgled in zvesto ravnanje z našim premoženjem pričala prihodnjim rodovom tudi, ko nas več ne bo tu.

Uporaba

Življenje je živa oporoka, ki prihodnjim rodovom prenaša sveto zapuščino, ki nam je bila zaupana. Na koncu se vse, kar nam je dano, nenehno vrača k Bogu.

Nekoga v razredu prosite, naj na glas prebere spodnje navedke. Nato se z razredom pogovorite o vprašanih, ki sledijo.

Dnevna oporoka

"Umirajoče zapuščine so bedno nadomestilo za živo dobrohotnost. Božji služabniki bi morali vsak dan uresničevati svojo voljo z dobrimi deli in radodarnimi darovi Bogu." (Ellen G. White, Counsels on Stewardship, str. 326)

Kako so dobra dela in velikodušne daritve povezane z vero (Ef 2,8-10)? Zakaj?

Ko Božjega ljudstva ni več

"Svojo lastnino naj uredijo tako, da jo lahko kadarkoli zapustijo." (Ellen G. White, Counsels on Stewardship, str. 328)

Bog načrtuje dejanja že od davnih časov (2 Kr 19,25).

Zakaj je pomembno, da načrtujemo in se vnaprej dogovorimo, zlasti v zvezi z imetjem, da smo pripravljeni, da ga "kadarkoli zapustimo"?

Naša sveta dolžnost

"Mnogi pri tej točki [sestavljanju oporoke] kažejo nepotrebno previdnost. . . . Toda ta dolžnost je prav tako sveta kot dolžnost oznanjevanja besede za reševanje duš." (Ellen G. White, Counsels on Stewardship, str. 323, 324.10)

Kako je sestavljanje oporoke enako sveta dolžnost kot "oznanjevanje besede za rešitev duš"? Zakaj?

11. V TEŽAVNIH ČASIH

Splošni pregled

Najprej moramo iskati Božje kraljestvo (Mt 6,34), saj je On Stvarnik in varuh vseh stvari (1 Mz 2,7; Ps 119,91). On je naš pastir (Ps 23), naša sedanja pomoč v stiski (Ps 46,1). Bolje je zaupati vanj (Ps 118,8) kakor v ljudi (Ps 17,5).

Jozafat je sredi nacionalne krize zaupal v Boga in preroke (2 Let 20,20). Tudi Božji preostanek bi moral in bo zaupal enako (Raz 12,17; Raz 19,10; 2 Tim 3,14-17). Takšno zaupanje v božansko moč spodbuja duhovno varnost in blaginjo v cerkvi. Po drugi strani pa je David iskal varnost v številu mož, ki jih je imel (1 Let 21,1-14) za vojaške namene (1 Let 21,5), kar je imelo tragične posledice.

Sveto pismo nas uči, da moramo, poleg tega, da zaupamo Bogu, biti tudi preudarni (Prg 6,8; Prg 27,22). Tako mora biti naše življenje skromno, zmerno in brez razkazovanja (1 Tim 2,8). Kopičenje materialnih dobrin lahko povzroči nepotrebno zaskrbljenost in zasenči srečo v tem življenju. Takšna tesnoba nas spravlja v nevarnost, da izgubimo vero. Zato se varujmo tega, da bi bolj ljubili in zaupali v bogastvo kakor v Boga (Prg 11,28; 1 Tim 6,10).

Poleg tega lahko denar kadarkoli izgubi svojo vrednost, saj sčasoma ne bomo mogli ne kupovati ne prodajati (Raz 13,17). Na koncu bo denar skupaj s poželenjem mesa, poželenjem oči in napuhom življenja izginil v ognju (2 Pt 3,10-12) (1 Jn 2,15-17). Biti zvest pri desetinah in darovih zdaj je eden od načinov vračanja Bogu (Mal 3,7.8), ki se ga moramo bati vse dni svojega življenja (5 Mz 14,22). S tem se pripravljamo na zmago v času velike stiske.

Razlaga

Čeprav bo velika stiska čas globoke tesnobe in trpljenja za Božje ljudstvo (Ps 34,19; Jn 16,33), moramo ostati zvesti (1 Kor 4,2).

Zaupanje v Boga kot vsakodnevna priprava

Odkar se je greh pojavil na svetu (1 Mz 2,17), je življenje polno trnja in osata (1 Mz 3,16-19), zatiranja (Prd 4,1), žalosti in trpljenja (Prd 2,22.23). Vendar moramo zaupati v Boga in v veri iti naprej ter se okrepiti za večje preizkušnje, ki še pridejo (Jer 12,5). Življenje v odvisnosti in zvestobi Bogu v majhnih vsakodневnih preizkušnjah služi kot priprava na še večje preizkušnje, ki bodo prišle. Kdor je zvest v najmanjšem, bo zvest tudi v velikem (Lk 16,10).

Zato zdaj počastite Boga s svojimi darovi hvaležnosti. Prav tako izpolnite svoje zaobljube (zlasti tiste, ki ste jih dali pri krstu), saj Bog obljublja, da bo svojim zvestim odgovoril in jih rešil na dan stiske in trpljenja (Ps 50,14.15). Beseda "stiska" (hebrejsko: *tsarah*) dobesedno pomeni "utesnjenost" v smislu težav, nesreče, stiske, trpljenja in obupa, ki prizadene tako bogate kot revne, verne in neverne. Toda v preizkušnjah imamo zagotovilo, da Bog po svoji volji zagotavlja tolažbo in odgovore na naše prošnje (1 Jn 5,14).

Verni v zmotah bogastva

Včasih nas denar prikrajša za spanec (Prd 5,12), privlači tatove (Mt 6,19), privabi lažne prijatelje (Prg 14,20; Prg 19,4), povzroča pohlep (Prd 4,8; Prd 5,10) in lahko vodi v samovšečnost (Prg 28,11) ali brezbržnost do drugih (Prg 18,23). Ne smemo se osredotočiti na bogastvo (Ps 62,10). Poleg tega je stečaj (Raz 5,14; Raz 27,24) včasih neizogiben in boleč. Zato se je vedno pametno spomniti, da je bolje imeti malo v Gospodu kot veliko s težavami (Prg 15,16).

Jozafat je imel bogastvo in vojsko, vendar niti bogastvo niti vojska nista bila kos nepričakovani krizi, ki mu je grozila. Ta kriza je bila večja od vsega, na kar se je lahko pripravil. Vendar je Jozafat zaupal v Boga in v preroško vodstvo, njegova zgodba pa je postala pričevanje o veliki Božji rešitvi (2 Let 20,1-22). Ta neverjetna zgodba je nauk za adventistično cerkev, naj zaupa v Boga in preroško vodstvo, ki ga je prejela (2 Let 20,20; Ef 4,11-13; Raz 12,17; Raz 19,10).

V nasprotju s tem imamo zgodbo o Davidu, ki si je zaradi svoje domišljavosti nakopal Božje nezadovoljstvo. David je kljub vsem dokazom o božanski budni skrbi v svoji preteklosti grešil, ko je prešteval ljudstvo (1 Let 21,1-14), ne da bi se posvetoval s svojim prerokom (1 Let 21,1-4.9-13). Morda mislimo, da ne potrebujemo preroškega vodstva. Kako hitro uvidimo svojo neumnost, ko se pojavi kaos. Dejstvo, da sta božanski srd in sodba prišla nad ljudstvo (2 Sam 24,1; 1 Let 21,7.11.12), kaže, da so nekako sodelovali pri kraljevem grehu.

Po hebrejskem prepričanju je Bog tisti, ki nadzira vse (Dan 4,35; Iz 46,10). Niti vrabec ne pogine, ne da bi Oče vedel (Mt 10,29). Vse se zgodi le z božanskim dovoljenjem ali voljo, ki hkrati spoštuje posameznikovo izbiro in odgovornost (2 Sam 24,11.12; 5 Mz 30,19).

Ko je faraon zakrknil svoje srce (2 Mz 8,15.19.32), je Sveto pismo v nekaterih prevodih to dejanje pripisuje Bogu (2 Mz 10,20.27; 2 Mz 11,10), kar kaže, da je Bog dovolil faraonu, da se sam odloči. Bog omejuje zlo, vendar se na koncu posameznik sam odloči in nosi odgovornost za svoje odločitve.

V Davidovem primeru ni bilo prepovedano, niti ni bil greh preštovati ljudstvo (4 Mz 1,2.3.19). Toda v tem konkretnem primeru je bilo dejanje štetja greh (1 Let 21,8), morda zato ker je David zaupal v iluzijo vojaške moči (1 Let 21,5), namesto da bi zaupal v pravi vir moči, Boga (Jer 17,5). Nauk za nas je, da je Bog nad vsem. Najprej se moramo obrniti k njemu, preden se zatečemo k človeškim sredstvom za osvoboditev.

Znanje, moč, slava, fizična lepota in vplivni položaji brez strahu pred Gospodom lahko privedejo do negativnih posledic, podobnih tistim, ki so posledica pridobivanja bogastva brez Božjega blagoslova ali pomoči. Zato moramo božansko modrost ceniti bolj kot kakršenkoli materialni dar (Prg 2,1-6; Prg 4,7; Prg 8,11).

Zvesti v revščini

Tudi pretirano pomanjkanje denarja povzroča škodo, saj ima nasproten učinek kot bogastvo. Revni so preganjani (Ps 10,2), prezirani (Prg 14,20; Prg 19,7) in izkoriščani (5 Mz 24,14). Zato modri molijo za ravnovesje (Prg 30,8).

Bog je Gospod bogatih in revnih (Prg 22,2). Ne prezira revnih, ker so revni, saj je njegov lastni Sin prišel kot ubog med revne (2 Kor 8,9). Prav tako Bog ni naklonjen bogatim, ker so bogati, saj je vse bogastvo njegovo (Hag 2,8). Namesto tega Bog od vseh svojih otrok zahteva, da so zvesti upravitelji njegovih sredstev (1 Kor 4,2; Raz 2,10).

Ne smemo pozabiti, da je razlog za zaupanje v božansko pomoč ta, da je Bog Stvarnik "neba in zemlje" (Ps 121,1.2). Ta isti razlog je predstavil Melkizedek, preden je prejel Abramovo desetino (1 Mz 14,19.20), in je bil povod za očakovo zavrnitev bogastva brezbožne Sodome (1 Mz 14,22.23).

Zanašanje na Boga je učna izkušnja.

V svetoписemski metodi poučevanja učenje (hebrejsko *lamad*) vključuje teorijo in prakso, kar se kaže v religiji starega Izraela. V skladu s 5. Mojzesovo knjigo naj bi se učili s poslušanjem (5 Mz 4,10), poučevanjem skupnosti (5 Mz 4,5.14; 5 Mz 31,12), petjem Božjih besed (5 Mz 31,19.22) in branjem (5 Mz 17,19). Poleg tega je treba učenje prenašati na otroke tako, da jim govorimo, medtem ko sedijo, hodijo, ležijo in vstajajo (5 Mz 11,19) ter tako spodbujati občestvo in zaupanje v zavezo z Bogom.

Zgornji odlomki pogosto povezujejo besedi "učiti se" (*lamad*) in "vaditi", kar nakazuje, da učenje poteka z doživljanjem Božje resnice in Gospodovim strahom. V tem smislu so bile tudi desetine in darovi in so še vedno božanska navodila, saj učijo predanosti Božjemu delu (Mal 3,8-10) ter časti in hvale (hebr. *kabad*) njegovemu imenu (Prg 3,9). Splošni učni cilj verskih dejavnosti v Izraelu se ponovi v drugi desetini, posvečeni družinski predanosti in dobroti, ko pravi "da se naučiš bati se Gospoda, svojega Boga, vse dni" (5 Mz 14,23). (Glej Ellen G. White, Očaki in preroki, str. 411–416.)

Zvestoba v pripravi na preizkušnje zadnjih dni

V poslednjih dneh bodo ljudje ljubili denar. Izogibati se moramo njihovem vplivu (2 Tim 3,1-5), saj je poželenje pravzaprav malikovanje (Ef 5,5). Janez nas opozarja, da bodo malikovalci ostali izven Svetega mesta (Raz 22,14.15). Poleg tega bodo zakonski ukrepi nekega dne Božjemu ljudstvu preprečili kupovanje in prodajanje (Raz 13,11-17), vse, kar je bilo zadržano pred Gospodom, pa bo skupaj z babilonskimi zakladi (Raz 18,10-16) propadlo v ognju (2 Pt 3,3-10).

Smrt je nepričakovana. Ker se mrtvi ne zavedajo občutka časa do Jezusovega prihoda, je smrt kot spanje (1 Tes 4,13.14; 1 Kor 15,52). Zato moramo biti zvesti vedno in v vsem, dokler še dihamo. Z naše perspektive in izkušnje bo Kristusov prihod nastopil tako hitro kot dan naše smrti, saj bo obdobje med smrtjo in vstajenjem minilo kot tren. Takrat bo vsakdo dobil končno nagrado po svojih delih (Mt 16,27).

Vsakodnevno občestvo z Bogom in skromno življenje morata biti življenjski pravili, saj ne vemo, ob kateri uri bo prišel Gospod (Mt 24,42.44).

Uporaba

V teh zadnjih dneh so časi nevarni (2 Tim 3,1). Ob upoštevanju te nevarnosti učence opomnite, da Bog od njih zahteva, da izpolnijo dve sveti dolžnosti: (a) pospeševanje Božjega kraljestva na tej zemlji in (b) ohranjanje zvestobe v času preizkušenj in preganjanja.

A. Božji sledilci morajo paziti na napredek Božjega dela.

"Božje delo se mora širiti in če bo njegovo ljudstvo sledilo njegovim nasvetom, ne bo imelo v lasti veliko sredstev, ki bi jih uničil končni požar. Vsi bodo shranili svoj zaklad tam, kjer ga molj in rja ne moreta pokvariti; srce pa tako ne bo z vrvjo zvezano z zemljo." (Ellen G. White, Counsels on Stewardship, str. 60)

1. Kako lahko bolj zvesto ravnate s svojimi sredstvi? Na kakšen način zadržujete Gospodov delež, ki bo "uničen v končnem ognju"?

2. Lotova žena se je ozrla na imetje, ki se ga je držalo njeno srce; tako jo je doletel tragičen konec (1 Mz 19,26). Kaj lahko storite, da vaše srce "ne bo z vrvjo zvezano z zemljo", in da se ne boste ozirali kakor Lotova žena?

B. V težavah moramo biti zvesti.

"Ko nas bo obsijala Luč sveta, bomo v težavah videli prednost, v zmedi red in v navideznem porazu uspeh. Nadloge se bodo pokazale kot prikrit blagoslov trpljenje pa kot milost." (Ellen G. White, Vzgoja, str. 238).

Tudi zvesti gredo skozi preizkušnje (Jn 16,33). Naj kdo iz razreda pove, kako se je v času stiske naučil popolnoma zanašati na Boga. Kako ga je ta izkušnja naučila, da Bog v celoti obvladuje vse in da vse deluje v njegovo ali njeno dobro? Kako je ta izkušnja povečala učenčevu zaupanje v Boga in njegovo zvestobo? Druge prosite, naj z razredom delijo, česa so se naučili iz izkušnje tega učenca.

12. NAGRADA ZA ZVESTOBO

Splošni pregled

Bog svojemu ljudstvu obljublja pozemske in večne nagrade (5 Mz 28,1-6; Ps 58,11; Mal 3,10-12; Rim 2,6.7) glede na njihova dejanja (Rim 2,6.7; Tit 2,13.14). Takšne nagrade so dovolj velika motivacija za zvestobo (Raz 2,10; Raz 21,1-7).

Ljudje, ki so v grehu (Ef 2,1-6), ne morejo biti zvesti. Prav tako niso sposobni dobrih del (Iz 64,10). Toda Bog nas obudi v novo življenje v Kristusu (Ef 2,5.6) in prinaša odrešenje po milosti tistim, ki se mu predajo (Tit 2,11). V nas deluje, da si želimo in delamo po njegovi dobri volji za rešitev naših duš (Flp 2,12.13) in za odrešenje drugih.

Tisti, ki so opravičeni po veri v Kristusa (Rim 5,1.2), prejmejo večno življenje (Tit 3,7) ne glede na dela, ki jih opravljajo (Rim 3,28; Ef 2,8.9). Milost nas naredi za nova bitja v Kristusu, preoblikovana "za" dobra dela (Ef 2,10). V tem smislu so vsa dobra dela sadovi vere, ki jo daje Bog (Ef 2,8), dela odrešenja (Jak 2,14) pa pravzaprav opravlja Bog sam (Iz 26,12).

Oskrbništvo je prisotno v materialnih in duhovnih blagoslovih, saj "je od tebe vse in iz tvoje roke smo ti dali" (1 Let 29,14), vključno s poslušnostjo za zveličanje. Vsi, ki zvesto uporabljajo svoj čas, darove, telo in materialne dobrine, so dolžniki Božje milosti, saj so voljna orodja, ki jih premika njegova ljubezen (1 Kor 13,1-3; Gal 5,6). Navsezadnje je tudi zasluga, ki je potrebna, da odrešeni dobijo večno nagrado, od Boga, ki deluje "vse v vsem" (1 Kor 12,6; preberite tudi Flp 2,13).

Razlaga

Sveto pismo za odrešitev uporablja različne besede z različnimi pomeni. Ena teh besed je "nagrada" (hebrejsko: *shakar*) v smislu plačila za pogodbo, plače, vozovnice, vzdrževanja ali nadomestila (Iz 62,11; Iz 40,10). Druga beseda (v hebrejščini: *eqeb*) pomeni "posledica", "povračilo" kot posledica poslušnosti Božjim zapovedim (Ps 19,7-11).

V Novi zavezi je Gospod opredeljen kot nagrajevalec (gr. *misthapodotes*), plačnik in tisti, ki izplačuje plačo (Heb 11,6). Odrešenim bo dal nagrado (Raz 22,12). Ta nagrada bo v skladu z delom, ki so ga opravili v tem življenju (gr. *ergon*). Delo tu lahko pomeni tako posel ali poklic kot tudi dejanje, delo ali podvig (Raz 22,12).

Nasprotno pa je dar (grško: *karisma*), ki je dar večnega življenja, nasprotje plačila (grško: *opsonion*) za greh (Rim 6,23). Prvotno se je "plača" nanašala na vojaški obrok, štipendijo ali plačilo (Rim 6,23). *Karisma* nakazuje, da je odrešenje dar (Rim 6,23) in da so dobra dela od Boga (Ef 2,10). Vendar pa je smrt plačilo, ki ga plačujejo dela (greha), opravljena brez Boga.

Prav tako je odrešenje kot nagrada ali plačilo *karisma* (dar). Ta dar ne prihaja iz osebnih del (gr. *ergon*), ampak iz milosti, ki nam je dana, da delamo dobra dela (*ergon*) (Ef 2,8-10). Nasprotno pa so človeška dela greh, katerega plačilo (*opsonion*) je smrt (Rim 6,23; Gal 5,19-21). Vprašati se je treba, kdo ustvarja dobra dela. Nedvomno Bog sam po svoji milosti. Božja milost prinaša dela zvestega oskrbništva v življenju vernika; meso pa prinaša le dela pogube.

Nagrajeni, ker so otroci

Zvestoba svetih izvira iz dejstva, da so otroci, ki so se s spreobrnjenjem ponovno rodili. Adam in Eva sta bila Božja otroka v Edenu, kjer sta bila le oskrbnika zemlje, ki jima jo je Bog zapovedal obdelovati (1 Mz 2,5). Ta ureditev je ostala v veljavi tudi po prihodu greha na svet (1 Mz 3,23), saj zemlja v resnici pripada Gospodu (1 Mz 14,19.20; Ps 24,1). Kot Božja otroka sta bila Adam in Eva prvotno ustvarjena, da bi bila zvesta oskrbnika, prosta obsodbe greha.

Vendar smo zaradi greha postali otroci jeze (Ef 2,3). Z Jezusovo milostjo se povrne božansko starševstvo (Jn 1,12) in spet postanemo Božji sinovi in hčere (2 Kor 6,18). Grška beseda *diatheke* (oporoka) poudarja enostranski odnos oporoke (Heb 9,15), v katerem tisti, ki postanejo otroci, po veri prejmejo odrešenje kot dediščino od Očeta (Rim 8,16.17). Te dediščine ne prejmejo kot tujci (Ef 2,12; Kol 1,21) niti po delih mesa, marveč po veri (Rim 4,4.5). Tako zvesto upravljanje naših talentov, časa, desetnin in darov ter naših moči raste iz izkušnje odnosa med Gospodom in nami, njegovimi oskrbniki. Ta zavezni odnos med Očetom in njegovimi otroki se začne z novim rojstvom in se nadaljuje v občestvu z Bogom.

Poleg tega v grščini pojem oskrbnik (*oikonomos*) (Lk 12,42; 1 Kor 4,1.2; 1 Pt 4,10) označuje nekoga, ki skrbi za posel ali lastnino drugega in mora izstaviti račun, da bi prejel primerno nagrado. V tem pogodbenem odnosu so tudi obveznosti, blagoslovi ali prekletstva (hebrejsko *berith*). Zvestoba zavezi je odvisna od Božje milosti in ne od ljudi. Z obnovitvijo zaveze s spreobrnjenjem Bog ponovno zapiše svoj zakon v naše misli in srce, mi pa postanemo njegovo ljudstvo (Jer 31,31-34).

Nagrada in krona sta darili

Plačilo odrešenih je v Svetem pismu predstavljeno kot "nagrada" (gr. *brabeion*), ki so jo dobili zmagovalci na starodavnih javnih igrah na stadionu (1 Kor 9,24; Flp 3,14), in kot "krona", osvojena na tekmovanju (1 Kor 9,25). Da bi kristjan prejel to nagrado, mora biti vztrajen in požrtvovalen (1 Kor 9,26.27).

Zagotovilo o naši zmagi ne preprečuje stiske med potovanjem. Tako kot Jezus, ki se je kot Sin odločil izpolnjevati Očetovo voljo kljub stiskam in trpljenju (Heb 5,8), bomo tudi mi, Božji otroci, v tem življenju prenašali tegobe (Flm 1,29; Jn 16,33). To počnemo, ne da bi odvrnili pogled od nagrade, četudi to pomeni, da se moramo upirati in vzdržati vsega škodljivega, kot to počne športnik.

Sveto pismo tudi uči, da vse, kar imamo v naravnem svetu, pripada Bogu. Samo v njem lahko živimo, se gibljemo in obstajamo (Apd 17,28). Poleg tega je vsak popoln dar od njega (Jak 1,17). Podobno, ker vsi materialni darovi prihajajo od Boga, tudi vsako dobro delo na duhovnem področju prihaja od njega (Ef 2,10).

Zasluge za nagrado, ki jo dobi odrešenik, so torej izključno od Boga, ki deluje v vernih, da bi hoteli in delali po njegovi dobri volji (Flp 2,13). Odkupljeni so nagrajeni za sprejemanje in ne obupovanje nad Božjim delom v svojem življenju, saj verjamejo, da je Jezus (Jn 6,28.29) začetnik in darovalec vsega in povesod (Ef 1,23).

Popolno oskrbnništvo kot nagrada

Krščansko oskrbnništvo je praktična duhovnost in zvestoba (1 Kor 4,2), ki se kaže v delu Adama in Eve v njunem nepadlem stanju v Edenu. Eden, ki je bil izgubljen zaradi

nezvestega gospodarjenja Adama in Eve, je bil obnovljen s popolnim in zvestim gospodarjenjem Jezusa, ki si je najprej prizadeval izpolniti Očetovo voljo (Mt 26,42; Jn 5,30). Jezus je videl rezultate svojega dela in bil zadovoljen (Iz 53,11). Kot drugi Adam Jezus človeštvu povrne nebeško podobo in tudi oskrbnništvo, ki ga je prvi Adam izgubil (1 Kor 15,45-58).

Tudi odrešeni bodo zadovoljni, ko ne bodo videli svojih del, marveč Jezusovo delo v njih. Odslej služijo Gospodu s pogledom, usmerjenim v nagrado (Flp 3,14). Ta nagrada nam pomaga razumeti, kako je vse v tem življenju nepomembno, majhno in malenkost v primerjavi z nagrado odkupljenih (Mt 25,23). Življenje je kratko, radosti so pogosto maloštevilne, veliko pa je nečimrnosti in skrbi duha (Prd 2,17). Obljube zvestim pa prinašajo neskončno veličino, veselje, mir in novost (Iz 35,10). Samo zvesti (gr. *piste*), ki so vredni zaupanja in zaupljivi (1 Kor 4,2), bodo po veri podedovali polnost oskrbnništva (postali bodo vladarji nad mnogo), srečo (gr. *karan*), vedrino in mirno veselje, obljubljeni svetnikom (Mt 25,21).

Gospod nas vabi, naj bomo v tem življenju zvesti v najmanjšem in nepopolnem (Lk 16,9-11), da bi kot otroci prejeli večno nagrado. Kako slovesno je božansko povabilo k zvestobi, ki naj bo odraz naše izročitve Jezusu, ki živi v nas (Gal 2,20)!

Kakor igla kompasa, ki ne glede na svoj položaj vedno kaže sever, bo tudi milost vedno referenčna točka za nagrado svetnikov. Vsako dobro delo, ki ga opravimo, izhaja izključno iz Božje milosti, da se ne bi kdo hvalil (Ef 2,8-10).

Uporaba

Nekdo v razredu naj glasno prebere spodnje navedke. Potem se pogovarjajte o vprašanjih, ki sledijo.

Kapital in sposobnost prihajata od Boga.

"Bog zvesto vodi poročilo o vsakem človeku na našem svetu. In ko bo nastopil dan obračuna, si zvesti oskrbnik ne bo pripisal nobenih zaslug. Ne bo rekel: 'Moj funt', marveč: 'Tvoj funt je pridobil' druge funte. Zaveda se, da brez zaupanega daru ne bi bilo mogoče doseči povečanja. Čuti, da je z vlogo oskrbnika zvesto izpolnjeval svojo dolžnost. Kapital je bil Gospodov in z njegovo močjo je lahko z njim uspešno trgoval. Samo njegovo ime mora biti povečano. Brez zaupanega kapitala se zaveda, da bi v večnosti bankrotiral." (Ellen G. White, *Counsels on Stewardship*, str. 111, 112)

1. Kaj vas izrazi, kot so "delati", "ne prilagajati se", "spremenite se", "zanikati samega sebe" in "vrnite se k meni" v Svetem pismu (Flp 2,12-14; Rim 12,1.2; Lk 9,23; Mal 3,7.8) učijo o vlogi načrtovanja ter osebni volji pri prizadevanju za zvesto krščansko oskrbnništvo (1 Kor 4,2)?

Talenti so duhovni in materialni

"Nato mi je bilo pokazano, da prilike o talentih nismo v celoti razumeli. . . . Prilika velja (tudi) za časovna sredstva, ki jih je Bog zaupal svojemu ljudstvu." (Ellen G. White, *Spiritual Gifts*, zv. 4, str. 38)

1. Katere povezave obstajajo med zvestobo v duhovnem in materialnem življenju ? (Mt 25,14-30)